

ԱՐԵՎԵՆԻ

ԱՐԵՎԵՆԻ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ
ԱՐԵՎԵՆԻ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ

სოვენის

ମୋହନ୍ତିର ପାତା

ଓଡ଼ିଆ ପ୍ରକାଶନ ୩୦୬

ତେବେଳେ କାର୍ଯ୍ୟ	କୁଣ୍ଡଳ ପାଦ
କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାର ପାଦରେ ଉପରେ	ଅନ୍ଧାରୀ ମହିଳାଙ୍କର ପାଦରେ ଉପରେ
ମାନାମାନିକ ପାଦରେ ଉପରେ	ମହିଳାଙ୍କର ପାଦରେ ଉପରେ

મોરો માલો

ო, ყრმანო, ძველის კავშირის უცილნო,
რისთვის მოსულხართ ჩემის კარის წინ
და რას მავეღრით შტოებით ხელში?
გუნდრუკის კვამლი ნისლავს ქალაქსა,
ყველგან გაისმის გლოვის ხმა, ზარი.
არ მსურს ვუსმინო სხვა მოამბეთა,
თვით თქვენ მითხარით, — სახელოვანი
თქვენ გთხოვთ ოიდიპოს, ყველგან ცნობილი.
მაშ სთქვი, მოხუცო, — რაღან შეგშვენის
შენ ლაპარაკი ხალხის მაგიერ, —
რამ მოგიყვანათ თქვენ ჩემს წინაშე:
შიშმა თუ ტანჯვამ? მსურს ყველაფერში
შემწედ მიგულვოთ. გულქვა მიწოდეთ,
თქვენი ვეძლება თუ არ ვისმინო!

ო, მბრძანებელო ჩემის ქვეყნისა,
 ხედავ, შენს ბომონს გარე ვუსხედვართ
 დიდი-პატარა: აგერ ყრმა ჩვილი,
 აგერ მოხუცი წელში მოხრილი,
 მეც ზეგვის ერთი ბერი ქურუმი
 და ეს ჭაბუკი, მთხრობლად რჩეულნი.
 და მთელი ხალხიც შტოებით ხელში
 იქ მოედნებზე დაჭარებულა,
 გარს ახვევია პალას ტაძართა
 და ისმენისის საკურთხეველსა.
 თვით ხედავ, ქალაქს საშინელი რამ
 ბედი მოელის—სისხლის ნაკადმა
 ლამის წალექოს, მიწის ნაყოფი
 მოსპო, გააქრო, მინდვრათ ნახირთა
 მუსრი გაავლო, ყრმანი მოსწყვიტა
 დედათ საშოში!.. ღმერთი ცეცხლისა,
 ჭირი საზარი, აოხრებს ქალაქს,
 კადმოსის სახლსა და პაიდესი
 კვნესა-ტირილსა გარემოუცაგს.
 ჭენ მოგაშურეთ არა იმიტომ,
 ღმერთად მიგვაჩნდე, ღმერთს გადარებდეთ;
 მაგრამ კაცთ შორის შენ პირველი ხარ
 ცვალებად ბედთან გასამკლავებლად.
 მოხვედ რა კადმოსს, შენ მოსპე ხარკი,
 რასაც ვაძლევდით სასტიკ მგოსანსა. 7
 კაცთ დაუხმარად, ღვთის შთაგონებით
 შენ დაგვიბრუნე ბედნიერება
 ასე ბჭობს ხალხი. ახლაც, მძლეთა მძლევ,
 შენ გევედრებით, კვლავ ხსნა გვიჩვენე.
 ღვთით ან კაცთაგან გეცოდინება,
 ჭირგამოვლილთა ვაჟკაცთა ბჭობა,
 ვიცი, წინდია ბედნიერების.
 ნუღა აყოვნებ, სწორუპოვარო,
 იხსენ ქალაქი! წარსულ ღვაწლისთვის
 მხსნელად გთვლის ხალხი! დე, მოგონებას
 შენის უფლების ნუ მოგვიშხამავს

ამ ჭირში ყოფნა! და ვით მას უამსა
 ბედი გვარგუნე, ახლაცა გვედრებთ,
 < გვეყავი მხსნელად. და თუ გსურს კვლავაც
 ფლობდე ქვეყანას, უმჯობესია
 ხალხსა ეუფლო, ვიდრე ნაოხარს,
 პარტახსა მიწას: არად ღირს ციხე,
 \ გინა ხომალდი, ცალიერქმნილი,
 უკეთუ ხალხი შიგ აღარ ცხოვრობს! >

ო ი დ ი პ ო ს ი

საბრალო შვილნო! მე ყველა ვუწყიო,
 რასაც მავედრით, ვიცი, სასტიკად
 თქვენ იტანჯებით, მაგრამ ვერც ერთის
 ტანჯვა ჩემს ტანჯვას ვერ შეედრება.
 თქვენ სადარდელად თქვენი თავი გყავსთ,
 მე კი — ქალაქი და თქვენ ყველანი.
 არა ძილში მყოფს თქვენ მომისწარით, —
 მერწმუნეთ, ბევრი ცრემლი მიღვრია,
 ბევრი სიმწარეც მიგემებია
 იჭვებით დევნილს. ერთადერთი გზა
 ვპოვე სახსნელი და მას მივმართე.
 • პითონის ტაძრად კრელნ წარვგზავნე,
 რათა შეჰერითხოს მენოკეეს ძემ
 შუქმფინარ ღმერთსა, რა მოვიქმედო,
 რა აღთქმა დაგდგა, რო ხალხი ვიხსნა?
 მაგრამ კრეონსა დღესაც ვერ ვხედავთ,
 ოუმცა ღრო არის დაბრუნებისა.
 ხოლო როდესაც პასუხს მოგვიტანს,
 ბოროტად მრაცხეთ, თუკი არ სრულვყო
 გამომიცხადებს რასაცა ღმერთი.

ჭ უ რ უ მ ი

ეგ კარგი გვითხარ: ეს არის მამცნეს —
 კრეონი უკვე გვიახლოვდება.

ო ი დ ი პ ო ს ი

დიდო აპოლო! ნეტა მის მოსელიას
 ჩვენი ბედი, ხსნა თან მოჰყვებოდეს!

ქ უ რ უ მ ი

ეტყობა ფრიად მხიარულია —
თავდაღაფნული გვიახლოვდება.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ეხლავ გავიგებთ. მე ხმას მივაწვდენ.
ბატონო ჩემო, ჩემო ცოლისძმავ,
მენოკეს ძევ, რა ამბავს იტყვი?

კ რ ე ო ნ ი

სასიხარულოს, რადგან თვით ტანჯვას
ღიმით შეეხვდები, თუ ბედს გვარგუნებს.

ო ი დ ი პ ო ს ი

გარქვევით გვითხარ. შენი სიტყვები
✓ მე არც მახხევებს და არც მგვრის შიშაა.

კ რ ე ო ნ ი

თუ გსურს აქ გეტყვი ხალხის წინაშე,
მზად ვარ აგრეოვე შეგყვე დარბაზში.

ო ი დ ი პ ო ს ი

აქ სთქვი, ამათთვის უფრორე ვზრუნავ,
ვიდრე ტანჯულის ჩემის სულისთვის.

კ რ ე ო ნ ი

მაშ ვატყვი, რასაც გვიცხალებს ღმერთი.
მეუფე ბრძანებს: განიშმინდენით,
თქვენს ქვეყანასა ალხოცეთ ბიწი
და ნუღა ჰქვებავთ უკურნებელ სენს.

ო ი დ ი პ ო ს ი

რით განვიწმინდოთ? რა სენი გვმუსრავს?

კ რ ე ო ნ ი

მკვლელი განვდევნოთ, შური ვიძიოთ,
რათა უბრალოდ მოკლულის სისხლი
ქალაქს შავ ჭირად არ მოევლინო!

ო ი დ ი პ ო ს ი

მერე ვის ბედზე გვანიშნებს ღმერთი?

კ რ ე ო ნ ი

✓ მეუფე, ლაიოს გვყავდა მბრძანებლად,
სანამ ჩენს ქალაქს შენ მოხვიდოდი.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ვიტი, მსმენია, თუმც არ მინახავს.

კ რ ე ო ნ ი

^o ლაიოს მოჰკლეს. ეხლა, ცხადია,
ღმერთი გვიბრძანებს მქვლელი მოვნახოთ. ^o

ო ი დ ი პ ო ს ი

სად არის მეჩე? ან სად მივაგნოთ
ძნელად საცნობ კვალს ბოროტებისას?

კ რ ე ო ნ ი

მქვლელი ჩვენშია. ჰპოებს, ვინც ეძებს,
და იყარგება, არ ვეძებთ რასაც, —
გვიბრძანებს ღმერთი.

ო ი დ ი პ ო ს ი

სად მოჰკლეს მეფე?
შინ თუ მინდვრადა ან უცხო მხარეს?

კ რ ე ო ნ ი

თვით უთქვაში — პითონს ის მიდიოდა,
შინ კი აღარა დაბრუნებულა.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ნუთუ მხლებელი არვინ გადარჩა,
რომ ამ საქმეში დაგვხმარებოდა?

კ რ ე ო ნ ი

ყველანი გაწყდენ, გაიქცა ერთი,
თუმც სანუგეშოს ვერაფერს ამბობს.

ო ი დ ი პ ო ს ი

მანც რას ამბობს? მცირე კვალიც კი
საკმაო არის, ოლონდ იმედი
არ წარვიკვეთოთ.

კ რ ე ო ნ ი

¹ თითქო ლაიოს ყაჩალო ბრბომ მოჰკლა
და არა ერთმა.

ო ი დ ი პ ო ს ი

გით გაბედავდა
ყაჩალი მოკვლას, თუ მოსყიდული
არ იყო აქვე?

კ რ ე ო ნ ი

აგრე ვფიქრობდით,
მაგრამ მოკლულის სისხლის ამღება
არვინ აღმოჩნდა უკუღმართ დროში.

ო ი დ ი პ ო ს ი

რამ დაგიშალათ სისხლის აღება,
როს მეფის ძალა ასე გათელეს?

ჭ რ ე ო ნ ი

ეგ დაგვაგიწყდა, რაკი ახალი
სფინქსმა ჩვენ ჭირი თავს დაგვატეხა.

ო ი დ ი პ ო ს ი

მე კი მსურს ისევ საქმეს შევუდგა.
ლღეს ლირსეულად ღმერთმა და შენცა
მოკლულისათვის ზრუნვა ითავეთ.

თქვენ მოკავშირედ აწ მეც მიგულვეთ.
ვიძიებ შურსა ღვთისთვის, ქვეყნისთვის,
შევმუსრავ მტერსა და ამ საქმეში
ჩემთვისა ვზრუნავ, არა სხვისათვის,
რადგან ვინც მოჰკლა მეფე ლაიოს,
მეც იმავ ხელით ბოლოს მომიღებს.
ამით მეფისა სისხლსაც ავიღებ,
ჩემს თავსაც ვარგებ. მაშ, აღსდექ, ხალხო,
სავედრებელი შტონი ხელთ იღე!
კადმოსელთ ვინმერ აქ მოუწოდოს.
ვასრულებ აღთქმას! ღმერთის შეწევნით
ან ბედს ვეწევით, ან მთლად გავწყდებით.

ჭ უ რ უ მ ი

აღსდექი ხალხო! მეფემ ისმინა
ჩვენი ვედრება! აპოლო იყოს
წინამეტყველი, მხსნელი ხალხისა
და აგვაშოროს თავითგან ჭირი!..

ჭ ო რ ო

ს ტ რ ო ფ ი ა.

ოქროთი მდიდარ პითონით ტკბილმეტყველ
ზევსის ხმა გვესმა!

ტურფა თებეს რას უქადის?
მსურს მივსწვდე შენსა განგებას,
ზარდაცემული ვკანკალებ,

დელოსის მეფევ, აპოლო!
შიშით ველი, რას გვიქადი: ახალს რასმე,
თუ იმასვე კვლავ, რაც უამთა სრბოლას
უკვე შთაუნთქავს?

მარქვი, ძევ ოქროს სასოებისავ, უკვდავი
სიტყვა.

ა ნ ტ ი ს ტ რ ო ფ ი ა.

პირველს შენ გვეღრი უკვდავო, ზევსის ასულო
ათინა, და შენს დას, მიწის მფარველსა,
არტემისს, მრგვალ მოედანსა ელვარე ტახტზე
მჯდომელსა,

და აპოლოს მშვილდოსანსა, —
სამივე მე მხსნელ-მფარველად გამომიჩნდით.
ვითა ერთხელ ქალაქს უკვე ააცდინეთ განსაცდელი,
ქალავაც ისე დამიტარეთ, მომაშორეთ ჭირთა ალი!

ს ტ რ ო ფ ი ბ.

ო, ღმერთნო, ურიცხვს ტანჯვას განვიცდი,
ოხრავს და კვნესის ყოველი სულა,
სახსნელი გზა კი ვერ მიპოვია...
ნაყოფი მიწის აღარ იზრდება,
ველარც დედანი მშობიარობის უძლებენ ტანჯვას,
და ვითა სირნი, მყვირცხლად მფრინავი, ტანჯულნი
სულნი ელვის უსწრაფეს მწუხრის ქვეყანას
მიისწრაფვიან.

ა ნ ტ ი ს ტ რ ო ფ ი ბ.

იღუპება ამოდენა ქალაქი,
ბავშვენი ჰყრიან უმოწყალოდ მიწაზედ
და სწამლავენ სასიკვდილოდ ჰაერსა...
აქეთ ცოლნი, იქ ჭიდარა დედანი
გარს არტყიან საკურთხეველს ტირილით
და შესთხოვენ ხსნას საშინელ ტანჯვისგან.
მწყობრად ისმის ნაღვლიანი გალობა...

. ზევსის ოქრო-ასულო,
მოუვლინე მათ შვება!

ს ტ რ ო ფ ი გ.

ძლიერი არქს, უზუჩ-უაბგრო, თავზარდამცემი
ცეცხლით რო მდაგავს, გვედრებ, დამხსენი.

სამშობლოს გარე მიეცი ბინა:
 ან ამფიტრიტეს
 დიად დარბაზში,
 ან ხომალდთ მსხვრეველ
 თრაკიის ზღვაში.
 რაც ლამეს რჩება,
 იმას დღე მუსრაცს,
 ალ-ცეცხლის ღმერთო,
 ქუხილთ მეუფევ,
 ზევსო ძლიერო, შემუსრე ელვით!

ა ნ ტ ი ს ტ რ თ ფ ი გ.

ბრწყინვალე ღმერთო, მშვილდი ოქროსი ხელთ მოიმარჯვე,
 ბასრნი ისარნი ჩემდა სახსნელად სტყორცნე ჩემთ მტერთა.

ცეცხლის ჟინულილნი არტემისისა,
 ლიკიის მთებში რო მიქრის-მოქრის,

მომეც სანათად.

ვუხმობ ბახუსსაც,
 ქვეყანის მფარველსა,
 მხიარულს, ღვინით
 გალაღებულსა,
 მენაღთ მეგობარს;
 დადაგოს ცეცხლით

კეთილ ღმერთთ შორის სასტიკი ღმერთი!

ო ი ღ ი პ ო ს ი

რასაც თქვენ ითხოვთ, აგისრულდებათ,
 მოგევლინებათ შვება, საფარი,
 თუ ჩემის რჩევით ღმერთს გაუგონებთ.
 მე არა ვიცი არც მკვლელობისა,
 არცა რა მკვლეთა და ვითლა ძალმის
 გამოძიება, თუ კვალს ვერ ვხედავ.
 თქვენ კი, კადმოსელთ, გიცხადებთ ყველას,
 თქვენს უგვიანეს ქალაქს მოსული:
 თუ ვინმემ იცის, ვინ მოაკვდინა
 ლაიოს მეფე, ლაპთაკისის ძე,
 ვბრძანებ ნუ მაღავს, გატყდეს უშიშრად,
 თუნდ თვითონ იყოს მკვლელი მეფისა;
 არაფერს ვავნებთ, მხოლოდ განვდევნით
 ჩვენის ქვეყნითგან. და თუ რო მკვლელი

უცხო კაცია, ნუ დამიმალავთ, —
მთქმელს დავუმადლებ და მეფურადაც
დაგაჯილდოვებ. მაგრამ თუ მკვლელსა
სასჯელის შიშით ან მეგობრობით
ხელს დააფარებთ, რისხვას ელოდეთ.
მე, მეფე თქვენი, გიბრძანებთ ყველას:
თავშესაფარი არ მისცეთ მკვლელთა,
არ მიესალმოთ, არც მიეკაროთ
თქვენს სალოცავში, არც საზორავში,
წყალსა ნაკურთხესა. ნუ მიაწოდებთ,
ვით ბიწიერი განდევნეთ ყველამ, —
ამას მიცხადებს პითონით ღმერთი.
მსურს ამ საქმეში მოკლულ მეფესა
და ღმერთს გავუხდე მე მოკავშირედ.
თქვენც მოგიწოდებთ, ისმინეთ ჩემი,
იძიეთ შური ჩემთვის, ღვთისათვის
და აოხრებულ თქვენის ქვეყნისთვის.
მოგიქლესთ მეფე სათნო, კეთილი, —
სისხლის აღება ვალია თქვენი,
თუნდ არ იცოდეთ განგება ღვთისა.
მეფემ წამებით დალია სული,
და დღეს, როს მე ვარ იმის მემკვიდრედ,
მისი მეუღლე ცოლად შემირთავს
და თუ ღმერთს მისთვის შვილი მიეცა,
ვფიცავ, მამობას მე გავუწევდი, —
დღეს მსურს იმისთვის თავი გავსწირო,
ვით საკუთარის ჩემის მამისთვის,
ვცადო ყოველი, მივაგნო მკვლელთა
და ლაბდაკიდის, პოლიდოროსის,
ქველის კადმოსის და აგენორის
შთამომავალის სისხლი ავიღო. . .

ურჩითათვის შევთხოვ მოწყალე ღმერთებს
ნუ აღირსებენ მათ მიწის ნაყოფს,
ნურც იმათ ცოლთა შვილიერობას,
წილად არგუნონ სვე უარესი!
ვწყევლი მე მკვლელთა, ვინც უნდა იყონ,
დე, უკეთურთა, ვერაგთა განვლონ
ტანჭა-წვალებით ცხოვრების გზანი!
თვით ვიყო წყეულ-შეჩვენებული,

თავსა დამატებულეს რისხვა ღმერთების,
თუ ჩემთან ჭირებულ აღმოჩნდა მკვლელი!
თქვენ კი კადმოსელთ, ვინც თანამიგრძნობთ,
სიმართლე გქონდესთ ძიების საგნად
და უკუნითო გწყალობდესთ ღმერთი.

ქორო

მეც გიპასუხებ, რომ არ მწვდეს წყევლა:
მე არც მომიკლავს, არც მკვლელი ვიცო,
მკვლელი ამხილოს თვითონ აპოლომ,
ვინც კისრად დაგვლვა ეს მძიმე ვალი.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ეგ მართალია, მაგრამ არ ძალგვისს
ძალით გავიგოთ ლვთის საიდუმლო.

ქორო

კიდევ გეტყოდი...

ო ი დ ი პ ო ს ი

სთქვი ყველაფერი,
ნუ დამიმალავ.

ქორო

გამოცდით ვიცი,
რომ ტირეზია წინსწარ თქმაში
უდრის აპოლოს. მოვიხმოთ აქა,
გვეტყვის ყოველსა, რასაც შევკითხავთ.

ო ი დ ი პ ო ს ი

მე დაგასწარით: კრეონის რჩევით
ორჯერ შიკრიკი ვაფრინე მასთან
და მიკვირს ფრიად რათ იგვიანებს!..

ქორო

მაშ, ის ამბავი ჭორი ყოფილა...

ო ი დ ი პ ო ს ი

სთქვი, რა ამბავი?

ქორო

უბნობდენ, მეფევ,
თითქოს ლაიოს მგზავრების მიერ
იყო მოკლული.

ო ი დ ი პ ო ს ი

მოწამე არ სჩანს.

ჭ ო რ ო

თუ მის გულს ოდნავ სჩვევია შიში,
შენს წყევლა-კრულვას ვეღარ გაუძლებს.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ვინც ქმნას არ შიშობს, სიტყვა ვერ აკრთობს. ✓

ჭ ო რ ო

აჰა, გამოჩნდა, ვინც მკვლელს ამხილებს.
მოპყავთ მოხუცი, ვინც კაცთა შორის
ერთია მცოდნე ჭეშმარიტების.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ო, ტირეზია, ყოვლის მხილველო,

ფარულის, ცხადის, ზესკნელ-ჭვესკნელის!

მთელი ქალაქი, ღლეს ჭირში მყოფი,

შენ შემოგყურებს მხოლოდ, მეუფევ,

ვითა ერთადერთ მხსნელს და მფარველსა!

გაგეგონება, ფეხებ გვიბრძანა

მკვლელი მეფისა აღმოვაჩინოთ,

ან განვაძევოთ ჩვენის ქვეყნითგან,

ან მოვაკვდინოთ, სისხლი ავილოთ, —

ეს არის ჩვენი ხსნა ერთადერთი.

გვითხარი ყველა, თუ იცი რამე .

ან ფრინველთ ფრენით, ან კიდევ სხვა გზით...

ჩვენ შენს ხელთა გართ: იხსენი თავი,

იხსენ ქალაქი, მეც დამიხსენი

და განსაცდელი თავს აგვარიდე.

უცხო ხვედრია, როს შეგიძლია

მოყვასთა შენთა ექმნე მარგებელ. ✓

ტ ო რ ე ზ ო ა

რას ვაქნევ, ვაგლახ, წინასწარ გრძნობას,
თუკი არ ძალმის თქვენ დაგეხმაროთ.

ეს ხომ ვიცოდი და რაღ მოვედი ?!

ო ი დ ი პ ო ს ი

რაო ? მჭმუნვარე ეგრე რათ მოხველ ?

ტ ო რ ე ზ ო ა

გამიშვი, წავალ, ეს ორთავესოვის,

მერწმუნე, მეფევ, უმჯობესია.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ეგ რა სიტყვა სთქვი მცდარი, უმართლო!
არ გსურს საშმობლო შენი დაიხსნა?

ტ ი რ ე ზ ი ა

ვხედავ, მეფეო, შენი სიტყვები
შენვე დაგლუბავს. მეც ვშიშოა...

ო ი რ ო

ჩქარა,

გვითხარი, ნუღა აყოვნებ! ყველა
მუხლმოდრეკილი შენ გევეღრება.

ტ ი რ ე ზ ი ა

ყველა შეშლილა. არაფერს ვიტყვი,
არც გავამუდავნებ შენს სვეს უბედურს.

ო ი დ ი პ ო ს ი

რაო, არ იტყვი? მაშ შენ გდომია
მოსპო ქალაქი. დამლუპო მეცა!

ტ ი რ ე ზ ი ა

აგაცდენ წყენას შენც და ჩემს თავსაც.
ამაოდ მკითხავ, ვერ მათქმევინებ.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ავო მოხუცო! ეგ უჯათობა
ქვას გაბრაზებს! ნუთუ არ იტყვი
და ულმობელი იქნები კვლავაც?

ტ ი რ ე ზ ი ა

ჩემს უჯათობას სასტიქად ჰყიცხავ
და შენს ცუდს ზნესა კი ვეღარ არჩევ.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ვით ძალმიძს მშვიდად ვუსმინო იმას,
ვინც უპატიოდ ეპყრობა ქალაქს!

ტ ი რ ე ზ ი ა

მოსავალია, თუნდაც გავჩუმდე.

ო ი დ ი პ ო ს ი

მაშ, რად აყოვნებ, ბარემ გვითხარი.

ტ ი რ ე ზ ი ა

ქრინტსაც არ დავძრავ, შენ კი, თუ გნებავს,
უფრო გაბრაზდი.

ო ი დ ი პ ო ს ი

მე თუ გავბრაზდი,
რაც ვიცი, ყველას გამოვამუდავნებ.

შენა ხარ, გესმის, მოხუცო, მკვლელი,
მონაწილე ხარ მეფის მკვლელობის,
თუმც არ მოგიყლავს საკუთარ ხელით!
ბრძა რომ არ იყო, მთლად მკვლელობასაც
დაგაბრალებდი.

ტ ი რ ე ზ ი ა

ნუ იტყვი! მაშ, მე
იძულებულ გყოფ შენვე სრული ჰყო
შენი ბრძანება. აღარ გაგვცე ხმა,
შე ავაზაქო, ამა ქვეყნისა!

ო ი დ ი პ ო ს ი

ურცხვი ყოფილხარ! მე რო ცილს მწამებ,
აწ რითლა ფიქრობ გადურჩე სასჯელს?

ტ ი რ ე ზ ი ა

უკვე გადვურჩი სიმართლის ძალით.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ვისგან ისწავლე ? თუ შეწამებაც
ჸელობადა გაქვს?

ტ ი რ ე ზ ი ა

შენ მათქმევინე.

ო ი დ ი პ ო ს ი

კიდევ სთქვი, მინდა კარგად გავიგო.

ტ ი რ ე ზ ი ა

ვერ გაიგე თუ ? ან იქნება მცდი ?

ო ი დ ი პ ო ს ი

არეულს ამბობ, განიმეორე.

ტ ი რ ე ზ ი ა

შენა ხარ მკვლელი, ვისაც ჩვენ ვეძებთ...

ო ი დ ი პ ო ს ი

ცილს მწამებ კიდეც? ამას განანებ!

ტ ი რ ე ზ ი ა

გეტყვი უარესს, რო გაგაბრაზო.

ო ი დ ი პ ო ს ი

სთქვი, მაგრამ შენი სიტყვა ფუჭია.

ტ ი რ ე ზ ი ა

ბილწი კავშირი გაერთებს მასთან,
ვის წინაც გმართებს შენ თაყვანება.

ო ი ღ ი პ რ ს ი
ეგ დაუსჯელად შენ არ შეგრჩება.
ტ ი რ ე ზ ი ა
დამსაჯე, მე კი ვამბობ სიმართლეს.

ო ი ღ ი პ რ ს ი

შენ სიმართლესთან ხელი არა გაქვს,
შენ—უსინათლოს, ყრუს და უგონოს.
ტ ი რ ე ზ ი ა

საბრალო მეფევ, ეს სატკივარი
თვით შენ სულ მალე თავს დაგატყდება.
ო ი ღ ი პ რ ს ი

თვალხილულს ვნებით ვით ავნებ შენ, ბრძა,
ვისიც ხვედრია ბნელი უკუნი?!

ტ ი რ ე ზ ი ა
მე არას გერჩი, ფეხე მოგივლენს,
რაც ბედისწერით მოსავალია.

ო ი ღ ი პ რ ს ი

ა, შენ და კრეონ თხზავთ მაგ ამბებსა?

ტ ი რ ე ზ ი ა
შენი წამხდენი შენვე ხარ თვითონ.

ო ი ღ ი პ რ ს ი

ეპა, სიმდიდრევ, მეფის უფლებავ,
სიბრძნევ ცვალებად ცხოვრებისაო,
რა საშინელსა შურს აღძრავთ ხოლმე!
მე განა მწადდა სამეფო სკიპტრა?
თვით თქვენ მიძღვენით მადლობის ნიშნად,
და ეხლა კრეონ, ძმად მიჩნეული,
ცდილობს წამართვას სამეფო ტახტი,
მოდის ფარულად და დამხმარედ ჰყავს
ცრუ და ვერაგი ეს მაწანწალა,
ანგაარებით მომქმედი მხოლოდ!
რაში გამოჩნდა შენი მისნობა?
ან რად არ იხსენ მოქალაქენი,
ოდეს ურჩხული სიკვდილს უქადდა?
რად ვერ მიუხვდი მის გამოცანის
იღუმალ აზრსა? ნუთუ ფრინველთა
არა გითხრეს რა? არ ჩაგავონეს
არცა ღმერთებმა? მე უმეცარმა

შოსვლისთანავე მოვსპე ურჩხული,
საკუთარ ჭერით, სხვის დაუხმარად!
და ეხლა შენ გსურს ტახტი წამართვა,
რომ ახლო დადგე მეფე კრეონთან!
ვაი რო ძვირად ჩემი განდევნა
თქვენ დაგიჯდებათ! შენ კი არ დაგსჯი
მხოლოდ იმიტომ, რომ მოხუცი ხარ.

ქ ო რ ო

თქვენ რო გიცქერით, ორივე ცხარობთ:
შენცა, ოიდიპოს, და შენც, მისანო.
უმჯობესია ის მოვითიქროთ,
ვით ავასრულოთ ფეხებს ბრძანება.

ტ ო რ ო ზ ო ა

თუმც შენ მეფე ხარ, მეც ძალმიძს მეფეთ
პასუხი გავცე, ვით ტოლმა ტოლსა.
• მე შენ არ გმონებ, მხოლოდ ლოქსიას,
არც მეჭირვება მფარველად კრეონ! «
მე, ბრმას, დამცინი! შენ თვალხილული
საზარელს ცოდვას შენსას ვერ ამჩნევ,
ვერ ხედავ, თუ სად და ვისთან ცხოვრობ,
ვისი შვილი ხარ — არ იცი განა?
შენა ხარ მტერი შენიანების,
როგორც ამ ქვეყნად ისე ქვეშეთში!
დედის და მამის წყევლა საზარი
მშობელ ქვეყნითგან შენ გაგაძევებს,
დღეს თვალხილული შენ ბრმა იქნები!
შენის გოდების ხმა კითერონის
მთათ-ხეობათა შეაზრიალებს,
ოდეს მიხვდები, თუ ცოდვით სავსე
ვის შეუერთდი ქორწინებითა!
და კვლავ მრავალი ტანჯვა-წვალება
შენ და შენ შეილთა არ აგცილდებათ!
ეხლა, თუ გნებავს, აგინე კრეონს,
მეც დამამცირე. ხოლო კაცთ შორის
„შენებრ ცოდვილი ჯერ არ ყოფილა!..

ო ო დ ო პ ო ს ო

მე ვერ მოვითმენ ამ თავხედობას!
გასწი აქედან, ურცხვო მოხუცო,
და არ გაბედო მეორედ მოსვლა!

ტ ი რ ე ზ ი ა
 არც მოვდიოდი, შენ რომ არ გეხმე.
 ო ი დ ი პ ო ს ი
 მე თუ მცოდნოდა შენი სიგიურე,
 მერწმუნე, ჩემთან არ მოგიწვევდი.
 ტ ი რ ე ზ ი ა
 დე, ეგრე იყოს, გიურ მიწოდე.
 შენი მშობლები კი მრაცხდენ ბრძენად.
 ო ი დ ი პ ო ს ი
 ჩემი მშობლები? მითხარ ვინ იყვნენ?
 ტ ი რ ე ზ ი ა
 ეგ რომ გაიგო, ხომ დაიღუპე!
 ო ი დ ი პ ო ს ი
 შენი სიტყვები ვერ გამიგოა...
 ტ ი რ ე ზ ი ა
 გამოცანათა ახსნა ხომ იცი?..
 ო ი დ ი პ ო ს ი
 გინდა დასცინო ჩემს გამარჯვებას?..
 ტ ი რ ე ზ ი ა
 მაგ გამარჯვებამ დაგლუბა, მეფევ!..
 ო ი დ ი პ ო ს ი
 არც ვწუხვარ, რაკი ვიხსენ ქალაქი.
 ტ ი რ ე ზ ი ა
 ეხლა კი წავალ. ბალლო, გამიძე!
 ო ი დ ი პ ო ს ი
 შენი აქ ყოფნა სამძიმო არის, —
 გვიშლი, გვაწუხებ, წა, მოგვასვენე!
 ტ ი რ ე ზ ი ა
 წასვლისას გეტყვი, თუ რისოვის მოველ.
 შენ მე ვერ მავნებ, ვერც შემაშინებ.
 ისმინე ჩემი. ის კაცი, ვისაც
 შენ ეგრე ეძებ, მკვლელი მეფისა,
 აქ არის, ჩვენთან, დიდი ხანია.
 ამბობენ არის უცხო ქვეყნელი,
 მალე თებელად აღიარებენ, —
 და გაი იმას, ვაი იმ დღესა:
 ღარიბ-ღატაკი და უსინათლო
 უცხო ქვეყნებში გადიხვეწება

ჭოხზე დაყრდნობით. თვისის შვილების
მამა იქნება და მათივე ძმა,
დედისა—შვილი და თან მეუღლე,
მამის მკვლელი და მის ცოლის ქმარი.
წადი, იფიქრე და თუ გავმტყუვნდე,
არჩა მცოდნია მე მისნობისა!..

ს ტ რ ო ფ ი ა.

ქ ო რ ო

ვინ არის იგი, ვისაც ამხილებს წინასწარმთქმელი ტინი დელფისა?
ვინ მოიქმედა სისხლიან ხელით უსაზარლესი ეს ბოროტება?

დროა გაიქცეს
ცქვიტ რაშსა უფრო
სწრაფად, მალიად.

თორემ ზევსის ძე, აბგარასხმული,
ცეცხლით და ელვით უქადის სიკვდილს.
• და კვალ-კვალ სდევენ
შურის ქალღმერთნი.

ა ნ ტ ი ს ტ რ ო ფ ი ა.

აპა, თოვლიან პარნასით გვესმა
ბრძანება, ვძებნოთ უცნობი მკვლელი.
დაძრწის საბრალო, ვით ხარი,
უღრან ტყეებში, კლდე-ღრეში,
უთვისოდ, მარტო, რომ აიცდინოს
ღვთის რისხეა, პითონით მოელენილი,
სადაც არს უპე ქვეყნისა,
და რისხეა იგი მარად ძლიერი
კვალდაკვალ დასდევს.

ს ტ რ ო ფ ი ბ.

ბრძენმა მისანმა საშინელება აღძრა ჩემს გულში,
არ ვიცი, რა ესთქვა.
მინდა ვერწმუნო, თან ურწმუნოც ვარ.
შეძრწუნებული ვერაფერს ვხედავ აწმყო-მყობადში!

არცა მსმენია არას დროს
ლაბდაკიდთა და პოლიბოსის ძეს ურთიერთ შორის ჰქონდესთ მტრობა
და ვითღა ძალმიძს სახელგათქმულსა
ოიდიპოს მეფეს მე შევეჭიდო და დახმარება მკვლელის ძებნაში
მე ლაბდაკიდთა აღმოვუჩინო!

ა ნ ტ ი ს ტ რ ო ფ ი ბ.

მოკვდავთა ბედი თვინიერ ზევსის და აპოლოსი არავინ უშესის,
და ნუვინ იტყვის, თითქო მისანმა იცოდეს მეტი, ვიღრე მე ვიცი,
რადგანაც სიბრძნით მჯობნე მჯობნისა არ დაილევა. ჭ
არ შემიძლია, ვერწმუნო მისანს, სანამ ბრალდება არ გამართლდება,
არც გავიტარებ გულში ცუდი ზრახვას თიღიპოსს მიმართ,
ვინც ვყელას თვალწინ ფრთოვან ურჩხულსა
უშიშრად შეხვდა და თვისის სიბრძნით იხსნა ქალაქი!

კ რ ე ო ნ ი

მოქალაქენო, საშინელ ბრალს მდებს
თიღიპოს მეფე. ეს რომ გავიგე,
თქვენ მოგაშურეთ, რადგან არ ძალმიძს
გულმშიღდად ვიყო. თუ მეფე ფიქრობს,
რო თქვენი ტანჯვის მე მადევს ბრალი
სიტყვით ან საქმით, ნულა ვიცოცხლო!
მე ვერ გავუძლებ საზარ ბრალდებას!
ან კი რად მინდა თავი ცოცხალი,
თუ რომ ბოროტის სახელს ვატარებ,
თუ შენც, ქალაქიც, ძმა-მეგობარიც
ძვირის მოქმედის სახელს მიწოდებთ ?!

ქ ო რ ო

იქნება მეფეს თვისი ბრალდება
ჭავრით წამოსცდა, მოუფიქრებელ.

კ რ ე ო ნ ი

არა, მეფემ სთქვა, თითქო მისანი
აქ შეგონებით ლაპარაკობდა.

ქ ო რ ო

სთქვა, თუმც არ ვიცი, რამ ათქმევინა.

კ რ ე ო ნ ი

მერე სად ჰქონდა სინდისი, ჭკუა,
ოდეს საზარელს ამ ბრალსა მდებდა?

ქ ო რ ო

არ ვიცი, მეფეთ არ ვარ მსაჯული.

აპა, თვით მეფეც გვიახლოვდება.

ო ი დ ი პ რ ს ი

ვის ვხედავ? როგორ გაბედე მოსვლა?

მკვლელო მეფისა, ჩემის უფლების

მოსისხლე მტერო, ურცხვო, თავხედო,

რამ მოგიყვანა ჩემს სასახლეში ?
განა შემატყე შიში, სიმხდალე,
ეს სისაძაგლე რომ განიზრახე ?
ან თუ ფიქრობდი, რომ მზაკვრულ ხრიკებს
ვერ მივხვდებოდი და არ ჩავშლიდი
თქვენს ვერაც საქმეს ? უგუნურია
შენი განზრახვა — ტახტი მისია,
/ვისაც ოქრო აქვს და ვინც ხალხს უყვარს?

კ რ ე ო ნ ი

იცი, რას გირჩევ : მეც მომისმინე,
ისე განსაჭე.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ჭრელი ენა გაქვს.

არ მსურს გისმინო, რადგან მტერი ხარ
ჩემი, ცბიერი და მუხანათი.

კ რ ე ო ნ ი

სწორედ მაგისთვის გთხოვ მომისმინო.

ო ი დ ი პ ო ს ი

სწორედ ამისას ნურაფერს მეტყვი.

კ რ ე ო ნ ი

სცდები, თუ ფიქრობ, რომ უგუნური
შენ ქედმალლობა გამოგადგება.

ო ი დ ი პ ო ს ი

სცდები, თუ ფიქრობ ძვირის მოქმედი
ბოროტი შეგრჩეს და ასცდე სასჯელს.

კ რ ე ო ნ ი

სიმართლეს ამბობ, ხოლო მითხარი,

რა დაგიშავე, როდის რა გავნე ?

ო ი დ ი პ ო ს ი

შენ არ მირჩევდი დაუინებითა

ბრძენი მისანი აქ მომეწვია ?

კ რ ე ო ნ ი

მზად ვარ ეგ რჩევა გავიმეორო.

ო ი დ ი პ ო ს ი

რა უამმა განვლო, რაც რო ლაიოს...

კ რ ე ო ნ ი

პო, დაათავე, კარგად გავიგო.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ავაზაკთ მიერ იქნა მოკლული ?

კ რ ე ო ნ ი
მრავალმა წელმა განვლო მას შემდეგ.

ო დ ი პ ო ს ი
მაშინ მისანი ხომ მყითხაობდა?

კ რ ე ო ნ ი
დიახ, მისნობდა ბრძენი მოხუცი.

ო დ ი პ ო ს ი
მაშ მე იმ ღროსაც მასახელებდა?

კ რ ე ო ნ ი
არსაღ, არასღროს მე არ მსმენია.

ო დ ი პ ო ს ი
მაგრამ მყვლელს მაინც ხომ ეძიებდით?

კ რ ე ო ნ ი
ბევრი ვეცადეთ, მაგრამ ამაოდ.

ო დ ი პ ო ს ი
მერე იმ ბრძენმა რაღ ვერ გიშველათ?

კ რ ე ო ნ ი
ვერ გიპასუხებ, რადგან არ ვიცი.

ო დ ი პ ო ს ი
მითხარი გულწრფელ, რაც იცი, ყველა.

კ რ ე ო ნ ი
თუ ვიცი რამე, გეტყვი ყოველსა.

ო დ ი პ ო ს ი
შენთან კავშირი ბრძენს რომ არ ჰქონდეს,
მეფის მოკვლის ბრალს მე ვერ დამდებდა.

კ რ ე ო ნ ი
შენ ხომ ისმინე, რაც ბრძენმა გითხრა.

მაშ, ნება მომეც მეც გამოგყითხო.

ო დ ი პ ო ს ი
მკითხე, რაც გინდა: ვერ გამამტყუნებ.

კ რ ე ო ნ ი
არც მსურს. ქმარი ხარ შენ ჩემის დისა?

ო დ ი პ ო ს ი
დიახ, ქმარი ვარ.

კ რ ე ო ნ ი
მასთან თანაბარ

მართავ ქვეყანას ?

ო ი დ ი პ ო ს ი

მისი სურვილი

კანონად მიჩანს.

კ რ ე ო ნ ი

განა მეც თქვენი

ტოლი არა ვარ ?

ო ი დ ი პ ო ს ი

და სწორედ მიტომ

გვიმტრე, გვიმუხოლე ?

კ რ ე ო ნ ი

არა, დაფიქრდი

და მერწმუნები, რო ხარ შემცდარი.

აბა, იფიქრე, რად მინდა მეფის

ძალაუფლება, რასაც სდევს შიში,

თუ ხელთ მიპყრია იგივე ძალა

გულდამშვიდებით. არ მსურს მეფობა,

ვით არ ისურებს სხვაც ჩემს აღვილას, —

უამისოდაც მეფურად ვცხოვრობ.

(ეხლა შენგან მაქვს, რაც მსურს, უშიშრად
ძულ ყოველივე. მეფე რო ვიყო,

(ჩემი სურვილი უნდა სხვის სურვილს

დავუმორჩილო.) გნა არ მიჯობს,

ძალაუფლება უშიშარ მეპყრას,

ვიდრე ვმეფობდე ფიქრით და ზრუნვით ?

გიუი ხომ არ ვარ იგი უარვჰო,

რაც მე სიამეს და სარტას მაძლევს!

ყველა მახარებს, ყველას ვუყვარვარ,

ყველა პატივს მცემს და მეფერება,

რო შენს წინაშე მათ ვექომაგო.

და ნუთუ ამ ბედს ფაენად გავცვლი ?

არა, ჭკვიანი ამას არ იზამს.

ტახტის წართმევა არ განმიზრახავს,

არც მიფიქრია სხვის დახმარებით.

წადი პითონად, თუ გსურს დარწმუნდე,

და იქ გაიგებ პითიას პასუხს.

თუ დამიმტკიცებ, რო შენი ვნება

მკითხავთან ერთად მე გამიზრახავს,

შექარ და მიმეც სიკვდილით სასჯელს,
თვით მე არ მინდა თავი ვიცოცხელო.
მაგრამ საბუთი ვიდრე არა გაქვს,
ნუ დამდებ ბრალსა. უსამართლოა
ავს უსაბუთოდ სათნო უწოდო
და კეთილს ავი. ვინც პატიოსანს
ჰყარგავს მეგობარს, მარად სასურველს
ესალმება ის სიცოცხლესა. აპა,
მოვა დროც მალე და გამამართლებს:
კეთილი კაცი იცნობა წლობით,
ცვის კაცის აზრს მიხვდები ერთ დღეს.

კ ო რ ო

მეფევ, ერწმუნე, თუ გსურს არ შეცდე,
სიჩქარით განსჯა ავნებს სიმართლეს.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ოდეს იჩქარის მტერი მოპარვით
ბოლო მომილოს, მზად უნდა დავხვდე.
და თუ გულმშვიდად ვიწყე ყურყუტი,
ის გაიმარჯვებს, მე თავს წაგაგებ.

კ ო ე ო ნ ო

სთქვი, რალა გინდა? ჩემი განდევნა?

ო ი დ ი პ ო ს ი

არა, სიკვდილით უნდა დაგსაჭო.

კ ო ე ო ნ ო

მითხარი მაინც, რა დაგიშავე?

ო ი დ ი პ ო ს ი

იქნება ფიქრობ არ დამორჩილდე?

კ ო ე ო ნ ო

თუ ვხედავ სცდები?

ო ი დ ი პ ო ს ი

ჩემი საქმეა!..

კ ო ე ო ნ ო

აგრეთვე ჩემიც...

ო ი დ ი პ ო ს ი

შენ ვერაგი ხარ...

კ ო ე ო ნ ო

მერწმუნე სცდები.

ო ი დ ი პ ა ს ი

მაინც მე უნდა

დამეგმორჩილო.

კ რ ე ო ნ ი

ვერა, ცუდს მეფეს

მე ვერ დავუთმობ.

ო ი დ ი პ ა ს ი

ჰოი, ქალაქო!

კ რ ე ო ნ ი

ქალაქს მეც ვმართავ შენთან ზიარად...

კ ო რ ო

ჩუმად, მეფენო! ჴა, იოკასტე
ახლად აქ მოდის. იმის შეწევნით
ბოლო მოუღეთ დავა-ცილობას.

ი ღ დ ა ს ტ ე

ო, უბედურნო, ნუ შოცილეობთ!

ისედაც ტანჯულ-გვემულ ქვეყანას
ახალ სატანჯველს ნუ მიაყენებთ.

წადთო ორივე სახლში, თქვენს კერძევეშ
და მცირე წყენას ნუ აზვიადებთ.

კ რ ე ო ნ ი

ო, დაო, შენს ქმარს, ოდიპოს მეფეს

საშინელება რამ განუზრახავს:

ან განმაძეოს, ან სიკვდილს მიმცეს.

ო ი დ ი პ ა ს ი

დიახ, აგრეა, მე გავამტყუვნე:

ეგ მიპირებდა ცბიერად მოკვლას.

კ რ ე ო ნ ი

ვიყო წყეული, ნულა ვიცოცხელო,

ნულა ვიზილო სიამე, შვება,

თუ შენი ვნება მე აზრად მქონდეს!

ი ღ დ ა ს ტ ე

ო, ღვთის გულისთვის, ერწმუნე, მეფევ,

ირწმუნე ფიცი ამის წმინდაი,

გვეცი პატივი მეც და ამ ხალხსაც.

ს ტ რ ა ფ ი

კ ო რ ო

მეფევ, გენუკვი, კეთილგონიერ რჩევას უსმინე.

ო ი ღ ი პ თ ს ი
მითხარი, რა გსურს, რა უნდა დავთმო?
ქ თ რ თ
დასდე პატივი, გისაც უწინაც სიბრძნე შესწევდა..
ვინც საშინელი დღეს მოგცა ფიცი.
ო ი ღ ი პ თ ს ი
იცი კი, რას მთხოვ?

ქ თ რ თ
ვიცი ყოველი.
ო ი ღ ი პ თ ს ი
მაშ, რა გწადია, მაცნე?
ქ თ რ თ
მეგობარს —

ფიცის დამდებსა, უბრალო იქვით
ნუ დააბრალებ საზიზლარ საქმეს.

ო ი ღ ი პ თ ს ი
თუ მაგას ითხოვ, შენ გდომებია
მე მიმცე სიკვდილს ან განმაძევო!..

ქ თ რ თ
არა, ჰელიოსს ვფიცავ, ღმერთებში
ჩვენს მწე-მოსარჩელეს! მოვწყდე მეგობართ,
ვიყო ღმერთაგან შეჩვენებული,
თუ რომ ეგ მწადდეს, მაგრამ გულს მიკლავს.
ქვეყნის დალუპვა, — მის მრავალ ტანჯვას
ვხედავ ახალი ზედ ემატება.

ო ი ღ ი პ თ ს ი
განვდევნი მაინც, თუნდ მიმცეთ სიკვდილს
ან განმაძეოთ სირცხვილეული!
შენმა ვედრებამ მომილბო გული,
სიბრალულსა ვგრძნობ, მაგრამ კრეონ მძაგს.
და მეძაგება ყველგან, ყოველთვის.

ქ რ ე თ ნ ი
გულით არ გვითმობ, მაგრამ ინანებ
როს დამშვიდდები: შენისთანაებს
თვით უმძიმთ თვისი ცუდი ზნე!..

ო ი ღ ი პ თ ს ი
კმარა!..
არ გაშშორდები?

კ რ ე ო ნ ი

აპა, მივდივარ.

ვერ დამაფასე; ხალხის თვალში კი
კვლავ ის ვიქწები, რაც ვიყავ მუდამ.

ჭ ო რ ო

ო, დედოფალო, ნულა აყოვნებ
შინ წაიყვანე.

ი ო კ ა ს ტ ე

მამცნეთ, რა მოხდა?

ჭ ო რ ო

სულ უსაბუთო ბრალდება იყო და ეს მიკლავს გულს!

ი ო კ ა ს ტ ე

განა ერთმანეთს ბრალს სდებდენ?

ჭ ო რ ო

დიახ.

ი ო კ ა ს ტ ე

მაინც რალა სთქვეს?

ჭ ო რ ო

რაც ითქვა-ითქვა,

სქობს დავივიწყოთ! ქვეყანა ისეც

განსაცდელშია!

ო ი ღ ი პ ო ს ი

გულკეთილობით

სიმართლეს ჩქმალავ, ჩემდამი გრძნობა

გინდა დაიხშო!

ჭ ო რ ო

არა, მეფეო!

კვლავ გიმეორებ, რაც ხშირად მითქვამს.

უპეულ ვიყო, სულელი, შტერი,

თუ ვიღალატო შენ, ვინც სამშობლო

ჩემი ძვირფასი, მრავალტანჯული

კვლავ აყვავე. თუ ძალა შეგწევს,

გემუდარები, გვიხსენი დღესაც!

ი ო კ ა ს ტ ე

მეფეებ, მეც მითხარ, გაფიცებ ღმერთებს,

ეგრე სასტიკად რამ გაგარისხა?

ო ი ღ ი პ ო ს ი

გეტყვი, რადგან მე მეტს პატივსა გცემ...

ამათ კი... კრეონს მე მანაცვალეს...

ი ო კა ს ტ ე
მითხარ, თქვენს შფოთსა რა აქვს საფუძვლად?

ო ი ღ ი პ ო ს ი

ის მე მიწოდებს ლაიონის მკვლელს.

ი ო კა ს ტ ე

თვით სწამს, თუ ამბობს ყურმოკრულ ჭორსა?

ო ი ღ ი პ ო ს ი

მან მომიგზავნა ფლიდი მისანი,
თვით კი ცბიერად კრინტსაც არა სძრავს.

ი ო კა ს ტ ე

გთხოვ, უკუაგდო შავი ფიქრები
და მომისმინო: მერწმუნე, მოკვდავთ
ნიჭი არა აქვთ წინასწარ თქმისა.

ამის მაგალითს ეხლავ გიჩვენებ:
მეფე ლაიონს ჰქონდა ნათქვამი, —
ფეხეს ვით ვკადრო — მის მსახურთაგან,
რომ მას სიცოცხლეს გამოასალმებს
ჩემგან ნაშობი მისივე შვილი.

მერე რა მოხდა? ლაიონ მოპკლეს
ავაზაკებმა გზაჯვარედინსა!

მხელოდ სამის დღის იყო ჩვენი ძე,
მამამ შეჰკოჭა ბაგშეი და მსახურთ
უდაბურ მთასა დააგდებინა! ჯ
აღარ აღსრულდა წინასწარ თქმული:
შვილს არ მოუკლავს მამა, და მეფეც
არ იყო მოკლულ თვისის ძის მიერ!
ესეც ქებული მისნობა ბრძენთა!
ყურს ნუ ათხოვებ, თუ ღმერთსა ნებავს,
თვით გამოაჩენს თავისს განგებას.

ო ი ღ ი პ ო ს ი

შენი სიტყვები მიშფოთებს სულსა,
გულში შიში ჰკრთის, ჩემო მეუღლევ!

ი ო კა ს ტ ე

სთქვი, რა გაწუხებს? რა დაგემართა?

ო ი ღ ი პ ო ს ი

ხომ არ მოვტყუვდი? შენ სთქვი, რო მეფე
გზაჯვარედინსა იყო მოკლული?

ი ო კა ს ტ ე

აგრე ამბობდენ, დღესაც ხმა არის.

ო ი დ ი პ ო ს ი

რა ადგილს მოჰკლეს ლაიოს მეფე?

ო ი დ ი პ ო ს ი

ფოჭიდა ჰქვია იმ ქვეყანასა,

იქ დავლის გზა დელფის გზას ჰსჯარავს.

ო ი დ ი პ ო ს ი

რამდენმა უამმა განვლო მას შემდეგ?

ო ი დ ი პ ო ს ი

ის იყო გვამცნეს ჩვენ ეს ამბავი,

შენც მოევლინე ამ ქალაქს მეფედ.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ზევსო ძლიერო, ეს რა დამმართე?

ო ი დ ი პ ო ს ი

მეფევ, რა მოგდის, რამ შეგაძრწუნა?

ო ი დ ი პ ო ს ი

ნუ მყითხავ. უმალ მითხარი, მეფე

რა სახის იყო, რამდენის წლისა?

ო ი დ ი პ ო ს ი

ტანად მაღალი და თმაჭელარა,

სახით კი... ერთობ შენ წაგაგავდა.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ვაი უბედურს! მე რა ვიცოდი,

საშინელ წყევლით ვინ შევაჩვენე!

ო ი დ ი პ ო ს ი

რა სთქვი? შიშას მგვრის შენი შეხედვა!..

ო ი დ ი პ ო ს ი

ვაი თუ მისანს სიმართლე უთქვამს!

მაგრამ... ერთი რამ კიდევ მითხარი.

ო ი დ ი პ ო ს ი

რაც ვიცი, გეტყვი, თუმც ვშიშობ ფრიად.

ო ი დ ი პ ო ს ი

მცირე ამალა ახლდა მეფესა,

თუ აბჯარასხმულ მხედართა გუნდი?

ო ი დ ი პ ო ს ი

სულ ხუთი კაცი, მათ რიცხვში შულტა.

და ერთიც ეტლი მეფის საჯდომი.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ვაიმე ბედკრულს! ცხადია ყველა!

ამბავი ვინღა შეგატყობინათ?

ଓ ଓ କା ସ ତ୍ରୀ
ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତପ୍ରକାଶନ

መ በቅርቡ የዚህ ሰነድ

საღ არის ეხლა? სასახლეშია?

օռյանօց

არა, გვამცნო რა მეფის დაღუპვა
 და შენ გიხილა სამეფო ტახტზედ,
 ხელი შემახო და შემევედრა,
 რათა გამეშვა მინდვრად მწყემსებში,
 რომ შორს გასცლოდა უხიაკ ქალაქს.
 მეც ავუსრულე თხოვნა: ვით ერთგულს
 ყმას, მეტი ჯილდოც ეყადრებოდა.

મોરો પંચ

ნეტავი მალე აქ მოვიდოდეს!

୧୩୫୮୯

მე დავიბარებ, მაგრამ რად გინდა?

મોરો પંચ

კშიშობ მეუღლევ, ბევრი რამ ითქვა,
რის გულისტვისაც იმის ნახვა მსურს.

୦୩୫୧୬ ପାଇଁ

ის მოვა, მაგრამ მეც ლირს ვარ მითხოდა,
რაც გულს გიმძიმებს, მეფეო, ეგზომ

ମୋଟାପାଇସନ୍

ვერც დაგიმალავ, რაკი შევტოპე
საზარ ფიქრებში, ან კი ვის ვანდობ
უფრო ღირსეულს ჩემს საიდუმლოს.

ქმაბაჩემს, გვარით კორინთელს, ერქვა
პოლიბოს, დედას — დორიდელს გვარით —
შეროპე. ვიყავ პირველი ყველგან
ქალაქში, სანამ უბედურება
მე არ შემემთხვევასაკვირველი რამ,
თუმცა არ ღირდა თავს-გამოდებად.
ერთხელ, ნადიმად, ვინმე რეგვენმა,
ძალიან მთვრალმა, მიგდებულოო —
მე წამომძახა. გული ამებლვრა,
ძლიერს შევიყავე თავი იმ ღამეს.
მეორე დღესვე დედ-მამას ვკითხე.
როცა კუამბე, რაც წამორიშა

შთვრალმა ნადიმში, ძლიერ განრისხდნენ.
მეც გულს მომეშვა, თუმც ვერ დავმშვიდიდი,
ჭორი გავრცელდა და გახმიანდა,
და ნამალევად დედ-მამის პითონს
წავედი. მაგრამ ღირსი არ გავხდი
ფეხებს პასუხის. ნაცვლად ამისა
ღმერთმა მაუწყა, რომ საშინელი
ბედი მომელის: ცოლად შევირთავ
ჩემსავე დედას, წარმოვშობ შვილებს
საზარ-საძაგლებს და მშობელ მამას
ჩემის ხელითვე ვარგუნებ სიკვდილს.
ეს რომ გავიგე, გავშორდი კორინთს,
ვარსკვლავთა სრბოლას მივსდი გზა-გზა
და შორს გავიჭერ, რომ არ მეხილა
ქრიზმო საზარი აღსრულებული.
და უგზო-უკვლოდ მოხეტიალუ
მე აქ მოვედი, სადაც მოუკლავთ,
შენ ამბობ, მეფე. როს მებოძირსა
მივუახლოვდი, ეტლი შემომხვდა
ორცხენიანი, შულტა უძლოდა,
შიგ იჭრა ვინმე კაცი-მოხუცი, —
სუყველაფერი, ვით შენ მიამბე.
ორთავემ სცადა ძალდატანებით
გზითგან გადვეგდეთ. ბრაზმორეულმა
დავჭარ მეეტლეს, მაგრამ მოხუცმა,
ეს რომ იხილა, დრო შემირჩია:
როს ეტლაან ვიდექ, ორჯერ მათრახი
კეფაში დამკრა, ნაცვლად ეწია
უარესს ბედისა: მყისვე მას ჩემი
კვერთხი ვაკვეთე და უსულგულოდ
იქვე დაეცა. გავსწყვიტე ყველა!
და თუ ლაიონს და იმ უცხოელს
საერთო რამ აქვთ, არგინ ყოფილა
ჩემებრ საბრალო, შესაზიზლარი
და საძულველი კაცთ თუ ღმერთთათვის!
არც მოქალაქეს, არც უცხოელსა
არა აქვს ნება მკვლელი მეფისა
სახლში შეუშვას, არცა ხმა გასცეს,
ჰველას ვალად სძევს მისი განდევნა.

მკვლელი კი თვით ვარ, მევე ბედკრულმა
თავს დავიტეხე საზარი წევევლა!

შეფის საწოლი შევბილწე ხელით,
რომლით ლაიოსს დღე მოვუსწრაფე!
განა არა ვარ დიდად შემცოდე?
თავით ფეხამდე სისხლში მოსვრილი?
და თუ რომ ჯერ არს ჩემი გაქცევა,
არ შემიძლია კორინთს დავბრუნდე,
კვლავ ვნახო ჩემი ნათესავები,
რადგანც ვშიშობ მშობელის დედის
ქმარი არ გავხდე და მამის მკვლელი,
ცოლიბოსისა, ვინც მშვა, აღმზარდა.
ცხადია, ცხადი, მე მდევნის რისხეა
სასტიკის ღმერთის! ო, ნურასოდეს,
ღმერთნო ძლიერნო, იმ საშინელ დღეს
ნულა შემასწრებთ! დე, აღვიგავო
მოკვდავთა შორის უკვლოდ, უნიშნოდ
და არ ვიხილო საშინელი სვე!

ქო რო

შენებრ შიშით ვძრწით, მაგრამ მეფეო,
მწყემსის მოსვლამდე იმედს ნუ ვყარგავთ!

ო ი დ ი პ ო ს ი

მეტი რა გზა მაქვს? ეგ დამრჩენია
მწყემსს მოვუცადო!

ი ო კ ა ს ტ ე

მერე რო მოვა,
რა ნუგეშსა გვცემს?

ო ი დ ი პ ო ს ი

ამასაც გეტყვი:
თუ ის შენს ნათქვამს დაადასტურებს,
მე გადავრჩები წყევლა-კრულვასა!

ი ო კ ა ს ტ ე

განა ეგეთი მე რამე მითქვამს?

ო ი დ ი პ ო ს ი

შენ სთქვი, რო მწყემსმა შეგატყობინათ,
თითქოს ლაიოს ყაჩალო ბრბომ მოჰკლა.
კვლავ თუ ამასაც განიმეორებს,

მე არ მომიჯლავს, ცხადია, მეფე —
ერთი ხომ ბრბოდ არ ეჩვენებოდა.
ხოლო თუ მონა ერთს ასახელებს,
მე დამიღვრია სისხლი მეფისა!

ო ო კა ს ტ ე

იცოდე, მეფევ, აგრე გვიამბო
და ვერც გადთქვამს: მთელი ქალაქი
უსმენდა ამბავს, არა მარტო მე.
და თუნდ უარპყოს თვისი ჩვენება,
მაინც ვერ შესძლებს მეფის მკვლელობის
ახსნას ამბავი სრულის სისწორით,

გისაც ლოქსიამ ამცნო, რომ მოჰკლავს
მას ჩემი შვილი. ესეც არ ახდა:
ბედერული უმალ თვით დაიღუპა! >
მიტომ არ მჯერა მწყემსის ნათქვამი
და არც ვიწამებ, რასაც კვლავ გვეტყვის.

ო ი დ ი პ ო ს ი

კეთილი, მაგრამ ნულა აყოვნებ,
უბრძანე მწყემსი აქ მოიყვანონ.

ო ო კა ს ტ ე

მყისვე ვუბრძანებ. ყოველს შენს სურვილს
გასრულებ მეფევ. წამო პალატში.

ს ტ რ ო ფ ი ა.

ჭო რო.

ო, ბედმა რად არ მარგუნა
სიტყვით და საქმით დავიცვა სათნო
სიწმინდე ღვთისა, ვის წმინდა სჯული
დაწესებულ არს ზეცაში,
ცისა ეთერში. წიაღთა შინა ოლიმპოსისა, —
ის არის იმის შემქმნელი,
არა მოკვდავთა ბუნება,
და დავიწყებას არ შეუძლია ის მიაძინოს:
ღმერთი ძლიერი ჰგიებს იმაში, მარად ჭაბუკი.

ა ნ ტ ი ს ტ რ ო ფ ი ა.

ზვიადობა შობს მძლავრობას
და ქედმალობა უგნური კი ჰბადებს ყველაფერს
რაც უმართლოა და თან ურგები, და რა მიაღწევს
ამ გზით მწვერვალსა თვალუწვდენს,
გარდება ღრეზე საშინელების უფსკრულში,

სად უიღაჭო უძრავად გდია!
მე კი ღმერთს ვვედრი,
ნუ შესწყვეტს ბრძოლას, ქვეყნის სახსნელად დაწყებულს,
მხრლოდ ღმერთს ვხედავ მწედ და მფარველად.
ს ტ რ ო ფ ი ბ.

(გინც გულზეადობს სიტყვით თუ საქმით და არ ეკრძალვის
არცა სამართლის ქალღმერთსა,
არცა უკვდავთა სამკვიდრებელსა,
ვნაც ეძიებს უმართლო სარფას,
არც ერიდება ბიწიერ ზრახვას
და მკრეხელობით ბილწავს სიწმინდეს, —
დე, საშინელსა ეწიოს ბედსა!
ვერც აიცდენენ ცოდვით სავსენი
ღვთის რისხეის ისარის!

თუ ასეთ საქმეს გასავალი აქვს,
მე რად ჩაეგება სამა-ფერხულში!

○ ნ ტ ი ს ტ რ ო ფ ი ბ.

აწ აღარ წავალ ლოცვად იქ, სადაც ქვეყნის უპეა,
არც აბას ტაძრად, არც ოლიმპიად,
თუ არ აღსრულდა მოქვდავთ თვალისწინ
სუყველაფერი, რაც აქ წარმოვთქვი!
გარნა შენ, ზეგსო, ყოვლისა შემძლე,
უძრიერესო, თუ ჰეშმარიტად
ძლიერება გაქვს, შენის უკვდავის
ხელისუფლებით განმეხე ცოდვა!
უკვე გაქარწყლდა, რაც რო ლოქსიამ
ამცნო ლაბოსს პითიას პირით,
თვითონ აპოლო ცველგან პატივსა მოკლებულია
და დამცრობილა საღვთო ღირსება,

ი ო კ ა ს ტ ე

ქვეყნის მფლობელნო! მინდა ხელთ ვიღო
ეს გვირგვინები, გუნდრუქ-საქმევი
და მიგაშურო ტაძრად ღმერთებსა,
რადგან ოიდიპოსს მრავალი სევდა
უმწარებს სულსა, უცხო მოვლენას,
ვითა შეშვენის ბრძენს და გონიერს,
იგი ძველთაგებრ თავს ვეღარ ართმევს,
არამედ სჯერა ვინც რა უნდა სთქვას

საშიშ-საზარი და ჩემს მუდარას
ყურს არ ათხოვებს. და აწ, აპოლო,
შუქმიოეფე, საუფლო ძლვენით
შენდამი, ღმერთო, კვლავ მოვიქცევი,
რათა მოგვმადლო ხსნა კურთხეული!
ვით ნავკოსალარს, შიშით და ძრწოლით
შევყურებთ მეფეს თავზარდაცე მულს!

მ ო ა მ ბ ე

ხალხო, მაჩვენეთ მეფის სასახლე,
ანდა იქნება იცით—ამჟამად
თვითონ ოიდიპოს სად იმყოფება?

ჭ ო რ ო

აი სასახლე, მეფეც შიგ არის,
ეს კი ცოლია მეფის და დედა
იმის შვილების.

მ ო ა მ ბ ე

დედავ ნაკურთხო!
იყავ ბეღნიერ ბეღნიერთ შორის!

ი ო კ ა ს ტ ე

მაგ დალოცისთვის შენც მოგენიჭოს
ხელრი კეთილი, მაგრამ გვითხარი,
რამ მოგიყვანა, რა ამბავს გვეტყვი?

მ ო ა მ ბ ე

შენის ქმრისა და სახლობისათვის
სასიხარულოს.

ი ო კ ა ს ტ ე

მაინც რა არის?

შოხველი სითა?

მ ო ა მ ბ ე

მოველ კორინთით.

ჩემი ამბავი სსიამოა,

თან სამწუხაროც.

ი ო კ ა ს ტ ე

რა უნდა იყოს,

ეგ ორნაირი ძალა რომა აქვს?

მ ო ა მ ბ ე

როგორც მსმენია, ხალხს სურს ოიდიპოს

ჭ ასთმის მეფედ გამოაცხადოს.

ი ო კა ს ტ ე
მერე პოლიბოს?.. მეფე მოხუცი?..

მ ო ა მ ბ ე

ცივს სამარეში დაიღვა ბინა.

ი ო კა ს ტ ე

რა სთვი? მოკვდო მეფე პოლიბოს?

მ ო ა მ ბ ე

თუ გატყუებდე, აქვე გავთავდე.

ი ო კა ს ტ ე

გასწი ბატონთან და მოახსენე.

აპა, ღმერთების წინასწარი თქმაც!

ოიდიბოს გარბის შორს სამშობლოთგან,

რათა არ მოჰკლას მოხუცი მამა, —

მამა კი კვდება აწ ბუნებითად!..

ო ი ღ ი პ ო ს ი

ო, იოქასტე, უძვირფასესო

ჩემი მეუღლევ! რათ დამიბარე?

ი ო კა ს ტ ე

პა, მოუსმინე ამ კაცს და მერე

თვითონ განსაჯე, რალა ფასი აქვს.

ღვთის წინასწართქმას!..

ო ი ღ ი პ ო ს ი

საღაურია?

რა უნდა მითხრას?

ი ო კა ს ტ ე

კორინთელია,,

უნდა გაცნობოს, რომ მამაშენი,

მეფე პოლიბოს, მიცვალებულა!

ო ი ღ ი პ ო ს ი

რაო, რა გითქვამს? განიმეორე!

მ ო ა მ ბ ე

თუ საჭიროა გამეორება,

იცოდე, მეფევ, მამა მოგიქვდა.

ო ი ღ ი პ ო ს ი

რამ მოჰკლა? სენმა თუ კაცთ მზაკვრობამ?

მ ო ა მ ბ ე

მიხრწნილ გვამისთვის ერთი ბეწოც რამ

საქმაო არის...

ო ი დ ი პ ო ს ი
საბრალო მოხუცს
სენმა მოუღო, როგორც ჩანს, ბოლო.
მ ო ა მ ბ ე
დიახ, და თანვე ღრმა სიბერემაც.

ო ი დ ი პ ო ს ი
ვაიმე, ვაი! რაღა ფასი აქვს
შემდეგ ამისა პითონის ქრიზმოს
ან მაღლა ცაში ფრინველთა წივილს!
ჩემის ხელითვე უნდა მომექლა
მამა მშობელი, ის კი უსულო
აწ' განისვენებს ცივ სამარეში, —
მე კი აქა ვარ და არც მიხლია
ხმლისათვის ხელი! ან ეგებ მამა
სულ მე მიგლოვდა და ჯავრს გადაჰყვა,
და ამ გზით მკელელი მაინც მე გავხდი!
პოლიბოს მოკვდა და ჰაიდესში
თან ჩაიტანა ღმერთების მიერ
წინასწარ თქმული...

ი ო კ ა ს ტ ე
მე წინდაწწინვე
დიდი ხანია მაგას ვამბობდი.
ო ი დ ი პ ო ს ი
ეგ მართალია, მაგრამ მე შიშით
დაკარგე გონი.

ი ო კ ა ს ტ ე
აწლა გულში შიშის
ნუ გაიტარებ.
ო ი დ ი პ ო ს ი
გარნა დედისა
ქმრობას აღარა უნდა ვშიშობდე?
ი ო კ ა ს ტ ე
უადგილოა შიში იქ, საღაც
პრმა ბედისწერა მხალოდ განაგებს
და წინათგრძნობაც არაფრისა გვაქეს.
გვიჯობს ვიცხოვროთ ისე, ვით ძალგვძას.
შენც ნუ იშიშვი დედასთან კავშირს:
სიზმრად მრავალი ბილუ სარეცელზე
თვისთა დედათა შეუღლებიან,

მაგრამ იოლად ის ცხოვრობს მხოლოდ,
ვინც სისულელეს ყურად არ იღებს.

ო ი ღ ი პ ო ს ი

ჩინებულია შენი სიტყვები,
რომ არ ცოცხლობდეს ამჟამად დედა,
მაგრამ ის ცოცხლობს და მეც შიშით ვკრთო, .
თუმცა მამშვიდებ.

ო ო კ ა ს ტ ე

მამის საფლავი —

აი რა არის დიდი ნუგეში!

ო ი ღ ი პ ო ს ი

დიდია, მაგრამ შიში ცოცხლისა...

მ ო ა მ ბ ე

ნეტავ ვინ არის ის დედაკაცი,
ვისი ხსენებაც გაშინებს ეგზომ?

ო ი ღ ი პ ო ს ი

იგი ცოლია პოლიბოსისა,
მეროპე არის!

მ ო ა მ ბ ე

მერე რა არის

მასში ისეთი, რომ ეგრე გაფრთხობსთ?

ო ი ღ ი პ ო ს ი

პოი, მოხუცო, ქრიზმო საზარი,
ლვთით მოვლენილი...

მ ო ა მ ბ ე

არ შეიძლება,

რო მეც ვიცოდე, თუ გამუღავნდება
ეგ საიდუმლო?

ო ი ღ ი პ ო ს ი

რატომაც არა.

წინასწარ მამცნო ლოქსიამ, რო მე
დედა-მშობელსა ქმრად გავუხდები
და ჩემის ხელით დავლვრი მამის სისხლს!
და მეც დავაგდე მყისვე კორინთო,
ჩემი სამშობლო, ბედსაც ვეწიე,
თუმცა მშობლების ნახევს ვინატრი,
გულით მწადია!

მოამბე

მაში, ამის შიშით

შენ დაგიგდა სამშობლო მხარე ?

ო ი ღ ი პ ო ს ი

რომ არ მომეკლა მამა მშობელი...

მოამბე

რას ველოდები, როდესაც ძალმისს,

სამყუროდ მოსულს, მყის გაგიფანტო,

მეფებ, ეგ შიში!

ო ი ღ ი პ ო ს ი

ნაცვლად მიიღებ

ლირსეულ ჭილდოს.

მოამბე

მეც მისთვის მოველ

ჭილდო მივიღო, ოდეს სამშობლოს

დავუბრუნდებით.

ო ი ღ ი პ ო ს ი

ეგ არ იქნება,

მე სამუდამოდ მოვშორდი მშობლებს.

მოამბე

ო, შვილო ჩემო, შენ თვით არ უწყი,

თუ რას სჩადიხარ!

ო ი ღ ი პ ო ს ი

მიხედე ღმერთებს,

მამცნე ყოველი.

მოამბე

ღმერთების შიშით

თუ დაუტოვე შენი სამშობლო,

დაბრუნდი ჩვენთან.

ო ი ღ ი პ ო ს ი

მერე რომ ახდეს,

რაც მიმეტყველა ფეხებ წინასწარ ?

მოამბე

რის გეშინია ? რომ არ შეჰბილწი

დედის საწოლი ?..

ო ი ღ ი პ ო ს ი

ეგ არის, ეგა,

დიახ, მოხუცო, მუღამ შიშსა ვგრძნობ...

მოამბე
იცოდე, მეფევ, სულ ტყუილია
ეგ შენ შიში.
ო ი დ ი პ ო ს ი
რაო, ტყუილი?
მე ხომ შვილი ვარ ჩემის მშობლების?
მოამბე
ტყუილი-მეთქი: შენ პოლიბოსის
სისხლის არა ხარ!
ო ი დ ი პ ო ს ი
რაო, ეგ რა სთქვი?
ნუთუ ის ჩემი მამა არ არის?!
მოამბე
ისე, როგორც მე, — არა უმეტეს.
ო ი დ ი პ ო ს ი
ვით შეედრება მშობელსა მამას
კაცი, რომელიც არ არის მამა?
მოამბე
შენს გაჩენაში თანასწორ წილი
გვიდევს ორსავე.
ო ი დ ი პ ო ს ი
რად მიწოდებდა
მაშინ თვის შვილად?
მოამბე
უშვილი მეფეს
შენ მოევლინე ღვიძლის ძის ნაცვლად!
ო ი დ ი პ ო ს ი
ნუთუ სხვის ხელმა არგუნა მეფეს
ჩვილი ყმაშვილი?
მოამბე
იცოდე, შვილო,
მეფე პოლიბოს შენ მე მიგგვარე,
ვით საჩუქარი.
ო ი დ ი პ ო ს ი
შემთხვევით მპოვე,
თუ შემიძინე მეტისოვის სყიდვით?
მოამბე
ბედით გიპოვე კითერონისა,
ტევრიან ხევში.

ო ი ღ ი პ ო ს ი
რას აკეთებდი

იმ ყრუ ადგილსა?
მ ო ა მ ბ ე
თვალი მეჭირა
მთაში ნახირზე.

ო ი დ ი პ ო ს ი
მწყემსი ყოფილხარ,
მოჭამაგირე!
მ ო ა მ ბ ე

ო, შვილო ჩემო,
მე მაშინ შენი ვიყავი მხსნელი!
ო ი დ ი პ ო ს ი

რა სენი მჭირდა შავ ბეღში მყოფსა?
მ ო ა მ ბ ე

კოჭებზედა გაქვს იმ სენის დალი.
ო ი დ ი პ ო ს ი

ო, ძველ ტკივილებს ნუ მომაგონებ!
მ ო ა მ ბ ე

ფრთხოლად ფეხებზედ გაგიხსენ თოკი
და ლაგიამე წყლული უსუსურს.

ო ი დ ი პ ო ს ი
ვარმე ბეღშავს, არტახებშივე
პატივაყრილსა!

მ ო ა მ ბ ე

და ეგ სახელი
ღლეს რომ ატარებ, მიტომ დაგერქვა.
ო ი დ ი პ ო ს ი

მამცნე, ვინ იყო ამის ჩამდენი?
დედა თუ მამა?

მ ო ა მ ბ ე

არა ვიცი რა.
ეგ იმას ჰქითხე, ვინც შენ გიპოვა.

ო ი დ ი პ ო ს ი
მაშ სხვამ მიპოვა?

მ ო ა მ ბ ე

ღიახ, სხვა მწყემსმა,
მეფევ, მე შენი თავი გადმომცა.

ო ი დ ი პ ო ს ი
ეინ არის მწყემსი? მისი სახელი?
· მ ო ა მ ბ ე
ის უნდა იყოს ლაიოს მეფის
მონა—მსახური.

ო ი დ ი პ ო ს ი
აწ მიცვალებულ
ამ ქვეყნის მეფის?
მ ო ა მ ბ ე
დიახ, ლაიოსს
ის მწყემსად ჰყავდა.
ო ი დ ი პ ო ს ი
ხომ ცოცხალია?
მინდა თვით ვნახო...
მ ო ა მ ბ ე

ეგ აქაურებს
გეცოდინებათ უკეთ, ვიდრე მე.
ო ი დ ი პ ო ს ი
ნუთუ არავინ აქ მყოფთა შორის
იმ მწყემსს არ იცნობს? არ შეხვედრია
ან საღმე მინდვრად ან აქ, ქალაქში?
აბა, სოჭვით! ბარეზ ავხსნათ ყოველი!

ქ ო რ ო
ვფიქრობ, ეგ მწყემსი ის უნდა იყოს,
რომელიც უკვე აქ დაიბარეთ, —
ეს იოკასტეს ეცოდინება.

ო ი დ ი პ ო ს ი
აბა, რას იტყვი, ჩემო მეუღლევ?
ჩვენ რო მოვიხმეთ, ის მწყემსი არის,
ვისაც ეს ჰქადის?

ი ო კ ა ს ტ ე
რად მეკითხები,
ვისას რას ამბობ? ყურს ნუ ათხოვებ!
ფუჭია ყველა მაგის ნათქვამი!

ო ი დ ი პ ო ს ი
ეგ არ იქნება! რაკი მივაგენ
უტყუარ ნიშნებს, ნუთუ არ ცხადვჰყო
ჩემი გაჩენა?

ო ო კა ს ტ ე

ო, ნურასოდეს,
ღვთის გულისათვის ნუ გამოიძევ,
თუ გსურს იცოცხლო, საქმაო არის,
რაც მე ვიტანჯე!

ო ი დ ი პ ო ს ი

გულს ნუ გაიტებ!
თუნდ სამგზის ვიყო მონა სამის დგმით, ✓
შენს შთამოებას ეს ჩირქს ვერ მოსცებს!

ო ო კა ს ტ ე

მაინც გენუკვი მე გამიგონო, —
ნუ გამოიძევ!

ო ი დ ი პ ო ს ი

ვერ გაგიგონებ!
მე ყველაფერი უნდა ვიწვრილო!

ო ო კა ს ტ ე

რასაც მე გირჩევ, უკეთესია, —
მე კარგად ვიცი.

ო ი დ ი პ ო ს ი

კმარა, ეგ რჩევა
დიდი ხანია ძალზე მომბეზრდა!

· ი ო კა ს ტ ე

ო, უბედურო! ნეტა ვეროდეს
გაჩენის ამბავს ვერ შეიტყობდე!

ო ი დ ი პ ო ს ი

გასწით, ახლავე მომგვარეთ მწყემსი...
ეგ კი დასტოვეთ: დე, შეჰეროდეს
თვისთა წინაპართ!

ი ო კა ს ტ ე

ბეღმავო მეფევ:
ეს შემიძლია მხოლოდლა გიოხრა!

ქ ო რ ო

მეფევ, რად გარბის შენი მეუღლე
საშინელ სევდით გარემოცული?
ვშიშობ, ვათუ დედოფლის გმინვას
უბედურება საზარი მოჰყვეს!

ო ი დ ი პ ო ს ი

დე, ბარემ მოხდეს! მე მსურს გვიგო,
✓ თუგინდ დაბალი გვარისა ვიყო,

ვინ გამაჩინა? მას კი რცხვეხია
ქმრის უგვარობის, ვითარცა ქალსა
ზვატსა, ქედმალალ! ბედის შეილი ვარ —
ეს განა მარცხვენს? მე მშობა ბედმა,
მარად მოწყალე... განცლილთა თვეთა
არარაობა ცად ამამალლეს...

და არასოდეს არ მსურს სხვად ქცევა,
რომ ვერ გავიგო, თუ ვინ დამბადა...

ს ტ რ თ ფ ი

ქ თ რ თ

თუ კვლავ მაქვს ნიჭი წინასწარ თქმისა, თუ ჰქუაც
მიჭრის,

ვფიცავ ოლიმპოსს, ვიღრემდის მთვარე გაიცხებოდეს,
შენ, კითერონო, ხოტბას შეგასხამ,
ვით იოდიპოსის აკვანს, სამშობლოს
და მშობელ მამას, სამა-ფერხულით
გაქებ, გადიდებ მისთვის, რო შვება
არგუნე მეფეს!

ფებევ, მოწყალე, ალსრულდეს ნება შენი, წმინდაი!

ა ნ ტ ი ს ტ რ თ ფ ი

ყრმავ, მარქვი, უკვდავ ქალწულთა შორის რომელმა
გშობა?

პანს შეუერთდა მთების ბინაღარს,
თუ თვით ლოქსია გაგიხდა მამად, —
მინდორთა, ველთა, ვაკეთ ტრფიალი?

ან თუ კილენეს მფლობელი ლმერთი?
ან თუ ბახუსსა, მთისა მწვერვალზედ, მრგვალთვალა
ნიმფათ,

მათის ცელქობის თანაზიარსა,
ვით ძე მიგვარეს?

ო ი დ ი პ თ ს ი

თუ არა ვცდები, მოხუცნო, ვგონებ,
იმ მწყემსასა ვხედავ, რომელსაც ვეძებთ
დიდი ხანია, თუმც არ მინახავს.
ის უნდა იყოს: ღრმა მოხუცია,
ვით კორინთელი, და, კარგად ვარჩევ,
ჩემს მსახურთ მოჰყავთ. თუმცა შენ უკეთ
უნდა იცოდე, რადგან უწინაც
გინახავს მწყემსი.

ქორო

დიახ, ვიცანი.

ლაიოსს ახლდა ერთგულ მსახურად.
ო ი ღ ი პ ო ს ი

წინაპირველად კორინთელ სტუმარს
გკითხავ: — მითხარი, ეგ ის კაცია?
მ ო ა მ ბ ე

დიახ, ის არის.

ო ი ღ ი პ ო ს ი

აქეთ მოღეჭი,

თვალში მიცქირე და მიპასუხე:
შენ ლაიოსის მსახური იყავ?
მ წ ყ ე მ ს ი

მე ვიყავ მონა, სახლში აღზრდილი,
არა ნასყიდი.

ო ი ღ ი პ ო ს ი

რას აკეთებდი?

რა საქმე გქონდა?
მ წ ყ ე მ ს ი
მთელი სიცოცხლე
ნახირში ვიყავ.

ო ი ღ ი პ ო ს ი

სად უფრო ხშირად

მწყსიდი ნახირსა?
მ წ ყ ე მ ს ი

კითერონისა

არემარეში და მის კალთებზედ.

ო ი ღ ი პ ო ს ი

ეს კაცი სადმე ხომ არ გინახავს?

მ წ ყ ე მ ს ი

მეფევ, ვინ კაცი? რა მოხელეა?

ო ი ღ ი პ ო ს ი

აი, ეს კაცი!.. არსად გინახავს?

მ წ ყ ე მ ს ი

არა, არ ვიცი!.. არ მაგონდება...

მ ო ა მ ბ ე

ნუ გიკვირს, მეფევ, მე მოვაგონებ
ცხადად უველაფერს. თამამად ვიტყვი,
უნდა ახსოვდეს, რო ჩვენ ორივე

კითერონისა მიდამოებში
ჯოგებსა ვმწყესდით: მე—ერთს, ეგ—ორსა.
იქ გავატარეთ სამი ზაფხული...
ზამთრის პირში კი გავრეკდით ჯოგებს —
ეგ ლაიოსის ფარებში, მე კი —
ჩემსა ბოსელში. აბა, ძმობილო,
მართალს არ გამბობ?

მ წ ყ ე მ ს ი

მართალი არის,

თუმცა ღიღი ხნის ამბავი კია.

მ ო ა მ ბ ე

შაშ გაისხენე, ერთხელ რო ბავშვი
მომგვარე, რათა გამომეზარდა
ვით ღვიძლი შვილი?

მ წ ყ ე მ ს ი

რაო, რას ამბობ?

რა საჭიროა ეგ მოგონება?

მ ო ა მ ბ ე

აი, ძმობილო, ის ქორფა ბავშვი.

მ წ ყ ე მ ს ი

გაჩუმდი, ბრიყვო, გასწი აქედან!

ო ი ღ ი პ ო ს ი

ეგ საყვედურის ღირსი არ არის, —

შენა ხარ, მონავ, ღირსი სასჯელის!

მ წ ყ ე მ ს ი

უსათნოესო, რა დავაშავე?

ო ი ღ ი პ ო ს ი

იმ ყმაწვილისა არაფერს ამბობ!..

მ წ ყ ე მ ს ი

მაგან არ იცის, ტყუილებს როშავს...

ო ი ღ ი პ ო ს ი

ნებით არ ამბობ? ჯოხი გამოგტებს!..

მ წ ყ ე მ ს ი

ო, ღვთის გულისათვის, ნუ მცემ მოხუცსა...

ო ი ღ ი პ ო ს ი

მსახურნო, მალე შეუკართ ხელნი...

მ წ ყ ე მ ს ი

ვაი, უბედურს! რა უნდა გითხრა?

ო ი ღ ი პ თ ს ი

ამ კაცს მიეცი ბავშვი, თუ არა?

მ წ ყ ე მ ს ი

მიეცი... იმ დღეს რად შევესწარი!..

ო ი ღ ი პ თ ს ი

თუ არ გატყდები, მოკვდები ეხლავ.

მ წ ყ ე მ ს ი

მე დავიღუბვი, თუ ვთქვი სიმართლე.

ო ი ღ ი პ თ ს ი

შენ, ვგონებ განგებ აჭიანურებ...

მ წ ყ ე მ ს ი

არა, ბატონო, ხომ მოგახსენე,

დღი ხანია მივეცი-მეთქი...

ო ი ღ ი პ თ ს ი

სთქვი, ვისი იყო: შენი თუ სხვისი?

მ წ ყ ე მ ს ი

სხვისი, ბატონო, მე სხვამ გაღმომცა...

ო ი ღ ი პ თ ს ი

დაასახელე, ვინ? რომელ სახლში?

მ წ ყ ე მ ს ი

ღვთის გულისათვის, ნუ გამომქითხავ...

ო ი ღ ი პ თ ს ი

სულს ამოგართმევ, თუ არ სთქვი მალე!..

მ წ ყ ე მ ს ი

ყმაწვილი მეფის ჯალაბის იყო...

ო ი ღ ი პ თ ს ი

მონა თუ შვილი?

მ წ ყ ე მ ს ი

ვაგლახ! ამის თქმა

საშინელია!

ო ი ღ ი პ თ ს ი

მისმენა უფრო

საშინელია, მაგრამ მაინც სთქვი!

მ წ ყ ე მ ს ი

ყმაწვილსა მეფის ძედ უწოდებდენ...

ჰკითხე დედოფალს, მან უკეთ იცის...

ო ი ღ ი პ თ ს ი

როგორ, მან მოგცა?

მ წ ყ ე მ ს ი
 დიახ, მეფეო!
 ო ი დ ი პ თ ს ი
 რისთვის, რა აზრით?
 მ წ ყ ე მ ს ი
 მოსაკვდინებლად.
 ო ი დ ი პ თ ს ი
 მშობელმა დედამ?
 მ წ ყ ე მ ს ი
 შიშით გასწირა
 მან თავის პირმშო...
 ო ი დ ი პ თ ს ი
 რა შიში იყო?
 მ წ ყ ე მ ს ი
 იყო ხმა ღვთისა—ბავშვს ღვიძლი მამა
 უნდა მოექლა!..
 ო ი დ ი პ თ ს ი
 რად გადაეცი
 ყმაწვილი მოხუცა?
 მ წ ყ ე მ ს ი
 ვერ გავიმეტე
 უმანქო ბავშვი და მწყემს მივეცი,
 რათა კორინთსა თან წაეტანა...
 მან კი აღზარდა და განუმზადა
 სვე საშინელი, ვინათვან, მეფევ,
 თუ ის ყმაწვილი მართლა შენა ხარ,
 საზარელია შენი სიცოცხლე!..

ო ი დ ი პ თ ს ი
 ვაიმე, ვაი!.. ახდა ყოველი!..
 სინათლევ დღისა, გაპქრი თვალთავან!..
 შობითვე წყეულს მე შემიბილწავს
 წმინდა საწოლი! ღვთით შეჩვენებულს
 უმანქო სისხლი დამინთხევია!..

ს ტ რ თ ფ ი ა.
 ქ ო რ ო
 კაცობრიობავ, რაღა ხარ?
 თვით სიცოცხლეში არარა!
 ბელნიერების მსურველი

ვინ მისწვდომიხარ საჭადელს?
ბედკეთილობა ლინდია,
მხოლოდ ჩვენება წუთისა!
და რა გაპქრება, ვარდებით
უფსკრულში საბრალობელნი!
შენის შავბეღის, ოიდიპოს,
საზარის ხვედრის მხილველი,
ვხედავ არა არს ამ ქვეყნად
ბედნიერება!

ა ნ ტ ი ს ტ რ ო ფ ი ა.

შენმა ისარმა განუპო
მკერდი საშინელს მგოსანსა!
შენ მიაღწიე დიდებას,
ბეღსა, სიმდიდრეს! მფარველად,
მხსნელად გაუჩნდი ქვეყანას!
დაგვხსენი სიკვდილს, ვაებას!
ჩვენცა დაგდაფნეთ, მეუფედ
შენ მოგიწოდეთ მაშინვე!
და თაყვანს გცემდა, ვით მეფეს,
ღიაღი თებე!..

ს ტ რ ო ფ ი ბ.

ეხლა რას ვხედავ, ოიდიპოს?
ცვალებადია ცხოვრება!
უსაზარლესი წილად გხვდა
ტანჯვა, წვალება, ნაღველი!
მეფეო ტქბილო! განსასვენებლად
ერთს საქორწინო სარეცელზედა
ვითარ მოთავსდით მამა და შვილი?
მამის საწოლმა, ბედკრულო,
ვით აიტანა სირცხვილი?
რარიგ გაუძლო ამდენ ხანს
თავისს შებილწევას?

ა ნ ტ ი ს ტ რ ო ფ ი ბ.

მაგრამ დრომ, ყოვლისმხედველმა,
ანაზღად ცხადჰყო ბილწი კაგშირი
ღვიძლის შვილისა მშობელ დედასთან!..
ლაიონის ძევ, ბედშაო!
ნეტამც ჩემს თვალებს

სულ არ ენახე!..

ეხლა ცრემლებს ვღვრი,

მწარედ ვქვითინებ

შენის გულისთვის: შენითლა გვიდგას

ტანჯულთა სული! შენით ცოცხალ ვარო!

„შენ მოგვანიჭე თავისუფლება!

შ უ ლ ტ ა

პატივცემულნო და დიდებულნო

მოქალაქენო! ჰყროლდეთ ყოველნი!

საშინელ საქმეთ იხილავთ თვალიო,

საშინელებას ყურით მოისმენთ!

საზარი კვნესა გულთ აღმოხდებათ,

თუ კვლავ ერთგულებთ ლაბდაკიდთა გვარს!

არც ისტროსის, არც ფაზისის

მრისხანე ტალღებს არ შეუძლია

აღხოცის ყველა ის ბოროტება

ნებაყოფლობით დამართებული,

რაც სასახლეში დაბუდებული

და რაც თავს იჩენს აღრე და მალე!

საშინელია მხოლოდ ბოროტი,

ჩვენით ჩვენთვისვე განმზადებული!..

ქ ო რ ო

გვეყოფა, რაც რო ჭირი ვიგემეთ!

შენ რას გვიმზადებ? ბარემ გვითხარი!

შ უ ლ ტ ა

მოკლედ გაცნობებთ საშინელ ამბავს:

აწ იოკასტე აღარა ცოცხლობს.

ქ ო რ ო

ო, უბედური! გვითხარ, ვინ მოკლა?

შ უ ლ ტ ა

თავი მოიკლა... მაგრამ ამბავი

ეს საშინელი თქვენ არ გინახავთ.

ვერც წარმოიდგენთ. აი, გიამბოთ

ბედ-შავის ტანჯვა, რაც თვალით ვნახე!..

გააფთრებული, გრძნობამიხდილი,

რა წამს წინ კარში ის შემოიჭრა,

შიგნით შევარდა და მიაშურა

მყის თავის საწოლს, თან თმას იგლეჭდა

ორივე ხელით... მოუწოდებდა
მეფე ლაიოსს... მუნ იგონებდა
ვაჟასა, მამისმეგლელს და მშობელ დედის
შემარცხევენელსა... სწყევლიდა საწოლს,
ცოდვით წაბილწულს, საღაც ბედკრულმა
შვა ქმრისგნ ქმარი, პირმშო შვილისგან
წყეულნი შვილნი!.. რა მოხდა მერე,
ვით დაიღუპა, აღარ მინახავს...
ყვირილ-ზახილით იქ შემოვარდა
ოიდიბოს მეფე, — ვეღარ ვუცქირეთ
დედოფლის ტანჯვას, მეფეს ვუმზერდით,
ვით აწყდებოდა იქით და აქეთ...
დაბარბაცებდა, ეძებდა მახვილს,
ეძებდა ცოლსა და არა-ცოლსა,
მრჩობლსა დედასა ქმრის და შვილების...
ჩვენ ხმას ვერ ვცემდით გაშმაგებულსა...
ბოროტი ღმერთი უბნევდა გზა-კვალს...
უცებ საზარლად დაიღრიალა
და, თითქო ვისლაც ეჩვენებინოს,
ეძგერა კარებს, რეინის ურდული
მილეჭ-მოლეჭა, უმალ შევარდა
საწილ ოთახში... იქ დედოფალი
თოკზედ ეკიდა და ქანაობდა...
რა დაინახა ბედკრულმა მეფემ,
საზარის გმინებით გაუხსნა ყულფი
და ძირს დაეცა დედოფლის გვამი...
აქ დატრიალდა ცოდვა საზარი:
მეფემ მოსწყვიტა დედოფლის სამოსს
ოქროს ბალტები და ერთის დაკვრით
გამოითხარა ორივე თვალი...
და თან მოსთქვამდა: რომ მისთა თვალთა
აწ ვერ იხილონ, რაც სატანჯველი
გარდახდენია ან ბოროტება
ჩაუდენია... დე, ბნელში მყოფი
ნულა იხილავს იმათ, ვისიცა
გაცნობა მარად ეგრე სწყუროდა
და ვინც, ერჩივნა, სულ არ ენახა!..
ასე მოსთქვამდა და ქვლავ იცემდა—
თვალებში ბალტებს.. სისხლი სდიოდა

არა წვეთ-წვეთად, — ვითა ნაკადი
მოთქრიალებდა ცრემლში ნარევი
და უღებავდა გულ-მყერდსა, ღაწვებს...
ცოდვის ჩამდენი ორივე იყო,
სასჯელიცა ხვდათ ორსავე ცოლ-ქმარს...
ამა ადგილთა ძველად, ოდესლაც
ღულდა სიცოცხლე, ბეღნიერება...
ღღეს კი? ეხლალა?.. კვნესა-ვაება,
სიკვლილი, გლოვა, ათასი ჭირი,
რაც ადამიანს წილად პხვდომია!..

ქორო

რა ყოფაშია ეხლა ბედქრული?

შულტა

მჩისხანებს, ჰყვირის — კარი გააღონ,
აჩვენონ ყველას მქვლელი მამისა,
ის, ვინაც დედა... არა, არ ძალმიძს
უშვერი სიტყვა განვიმეორო...
სურს განერიდოს ჩვენს ქვეყანასა,
დასტოვოს სახლი — ესე წყეული
სამარალისოდ... გარნა არ შესწევს
ძალი და ღონე, არც ჰყავს ეტიქი.
ტანჯვა კი მისი უმძიმესია,
ვიდრე ერთ კაცსა ძალუძს ატანა...
აი, თვით ნახავთ... კარი იღება...
და გამოჩნდება სანახაობა,
რომლის შეხედვა მტერსაც შეჰზარავს.

ქორო

გულშემზარავი სანახავია!
უსაზარლესი არ მინახავს რა!
რამ დაგიბნელა ჭკუა-გონება,
სვეკრულო მეფევ? რომელმა ღმერთმა
თავს დაგატეხა ჭირი საზარი?

ვაი ბეღშაო!

მსურს გამოგყითხო, გამოვიწვლილო,
გავიგო ყველა, მაგრამ არ ძალმიძს;
თვალს ვერ გიმართავ, შეძრწუნებული
შიშით ვკანკალებ!

ო ი დ ი პ თ ს ი

ვაიმე! ვაი!

ვაგლას უბედურს! სად მომიყვნეთ?
ასე საოცრად რად ისმის ბნელში
ჩემი სუსტი ხმა? ბედო მუხთალო,
ეს რა დამბართე?

ქ თ რ თ

საშინელი რამ,

აუტანელი, გამოუთქმელი!

ს ტ რ თ ფ ი ა.

ო ი დ ი პ თ ს ი

ვაიმე, ვაგლას!

ღამე, უკუნი, ბნელი საზარი,
განუჭვრეტელი და უძლეველი!
ვაი!

და კიდევ ვაი! ო, რარიგ მტანჯავს
საზარ საქმეთა მოგონებანი!
რარიგ მიწყლავს გულს ტკივილი თვალის!

ქ თ რ თ

ოლონდაც, ტანჯვა ესეოდენი
შენ ერთიორად გიშხამავს სულსა.

ა ნ ტ ი ს ტ რ თ ფ ი ა.

ო ი დ ი პ თ ს ი

ო, მეგობარო!

ერთგულ მსახურად შენ დამრჩი მხოლოდ,
შენ არ დამაგდე ბრმა, უსინათლო!
ბნელით მოცულმა, სასომიხდილმა
ხმაზე გიცანი, ძეველო მსახურო!

ქ თ რ თ

რა ჩაიდინე? რად დაიბნელე
სინათლე მზისა? რომელმა ღმერთმა
ჩაგიგდო გულში საშინელება?

ს ტ რ თ ფ ი ბ.

ო ი დ ი პ თ ს ი

ო, მეგობარნო! აპოლო იყო,
ღმერთი-აპოლო! მან აღასრულა
უსაზარლესი მუქარა თვისი!
თვალები კი მე, მე დავითხარე

ჩემი ხელითვე! რისთვის მეცქირა?
თვალზილული კი განა ვხედავდი
სასიხარულოს?

ქორო
ჭეშმარიტია!

ო ი ღ ი პო ს ი

რა დამრჩენია? ვისლა შევხედო?
ვინდა მიყვარდეს? ვისლა ვუსმინო?
ო, მომაშორეთ აქაურობას,
მალე მომწყვიტეთ, შორს წამიყვანეთ
ბილწი სვეკრული, შეჩვენებული
და ომერთებისთვის შესაზიზლარი!..

ქორო

საშინელია შენი ცოდვები,
უფრო საზარი, რაკი შეიგნე!
ო, მირჩევნოდა სულ არ მენახე!

ო ი ღ ი პო ს ი

წყეულიმც იყოს, ვინც მთის კალთაზე
დამხსნა თასმები და დამიფარა
სიკვდილისაგან! რისთვის ვცოცხლობდი?
თვით დავიტანგე და მოყვასთ ჩემთა
ჭირი საზარი წილად ვარგუნე.

ქორო

ეგ მართალია, სიკვდილი სჯობდა...

ანტისტროფი ბ.

ო ი ღ ი პო ს ი

არც შევბილწავდი დედის სარეცელ
და მამის სისხლსაც არ დავიდებდი...
ახლალა? რა ვარ? შეჩვენებული,
შერცხვენილ დედის უკეთური ძე,
ქვიძლის მშობელის თანამეცხედრე!..
ო, თუ არსებობს უსაზარლესი
ბოროტება რამ, ოიდიპოსს შეხვდა!..

ქორო

არ ვიცი, რა ვთქვა, ვით მოგიწონო?
გარნა გიჭობდა უსინათლობას
სულ არ გეცოცხლა!..

ო, ნუ გამქიცხავ,
 ნუ, ნუ მაყვედრი, რო სიკვდილის წილ
 თვალთ დავიძნელე სინათლე დღისა...
 ,ვითლა მემზირა აბა ჰადესში
 ბედერულ დედისთვის? ან მშობელ მამას
 ვით ვჩვენებოდი ძე უკეთური,
 ბილწი, ცოდვილი, შიშთვილის ღირსი?
 განა არ მწყურის შეილების ნახვა?
 მაგრამ არ ძალმის... ჩემი თვალები
 მათ ვერ იხილავს... ველარც ქალაქსა,
 ვერც ციხე-კოშკებს, ვერცა ღმერთების
 წმინდა ქანდაკთა... თვით მე, ბედშავმა,
 დავკარგე ყველა: გავეც ბრძანება
 (ოდეს ვმეფობდი თებეს განცხრომით)
 განდევნოს ყველამ, ვინც აღმოჩნდება,
 ვით ღვთის ღალადებს წინასწარი თქმა,
 ძვირის მოქმედი და ძე მეფისო!
 თავლაფლასხმულმა ვით გავუსწორო
 ჩემთ თანამოძმეთ დღეიდან თვალი?!
 არა, არასფროს! ო, რო შემეძლოს
 მოვისპო სმენა, დავიხშო ყურნი,
 ვერც რა ვიხილო, ვერც გავიგონო!..
 სასიამოა, ოდეს ვერა გრძნობ
 ტანგვა-წვალებას! ჰოი, კითერონ,
 რად შემიფარე, რად არ მომკალი,
 ხალხს არ შეეტყო თუ ვისგან ვიშვი!
 და შენც პოლიბოს, და შენც კორინთო. }
 შენც, მამეულო ძევლო სასახლევ, }
 ეს ვინ აღზარდეთ, გარეგან ტურფა! }
 და დაფარული შიგ მუწუკებია, }
 ცოდვით აღნავსი, ცოდვით ნაშობი! }
 შენც მებოძირო სამის გზისაო,
 ტყეო ბურვილო და ვიწრო ხევო,
 თქვენ შეიწოვეთ ამ ჩემის ხელით
 მუნ დანთხეული სისხლი მეფისა, —
 გახსოვთ, თქვენს შორის რა ჩავიდინე
 და აქ მოსულმა კვლავ რა ცოდვა ვქმენ?
 ჰე, ქორწინებავ, მე რო დამბადე,

ქვლავ მიანიჭე ჩემს თესლს სიცოცხლე
და წარმოშობე მამანი, ძმანი,
ვაუნ და ბავშვნი, ერთი სისხლ-ხორცი,
ცოლ-რძალ-დედანი და რაც რამ არის
უსაზიზლრესი კაცთ შორის ქვეყნად!
გარნა ძნელია მოსათხოველად
· საზარ საქმეთა ჩემთა ამბავი!
ამიტომ გვედრით, ღვთის გულისათვის,
მალე განმაძეთ ამა ქვეყნისგან,
ან მომაკვდინეთ, ანდა შთამაგდეთ
ზღვისა მორევში, რომ ვერ მიხილოთ!
გამხადეთ ღირსი ხელის შეხების
მე საცოდავი! მომიახლოვდით,
ნუ გეშინიანთ! სხვა არგის ძალუძის
ამის ატანა მოკვდავთა შორის!
გარნა უკეთუ კაცთ შთამოების
არ გაქვთ სირცხვილი, ეკრძალებოდეთ
ჰელიოსს ღმერთსა, ვისი ნათელი
ცხოველპყოფს ყველას, ვინც ეგრე ცხადჰყო
ძვირის მოქმედი: მას ვეღარ განწმენდს
ვერც დედამიწა, ვერცა ცის ნამი,
ვერც შუქი მზისა! მაშ, წამიუგანეთ
საჩქაროდ შინა: მარტო თვისტომთა
მართებს ისმინონ და ღაინახონ
თვის ნათესავის ტანჯვა-წვალება!

ქ ო რ ო

აი, კრეონიც ახლად აქ მოდის, --
ის გირჩევს, სრულპყოფს სუყველათერსა:
დღეს შენ მაგიერ ის დაგვრჩენია
ჩვენ ერთადერთი ქვეყნის დარაჯი.

ო ო დ ო პ ო ს ო

ვაგლახ, რა ვუთხრა, როგორ შივმართო?
განა ღირსი ვარ მაგის ნდობისა,
ვისაც მოვექეც ეგრე უმართლოდ ?!

კ რ ე ო ნ ო

არა, ოიდიპოს, მე არ მოვსულვარ,
ვითა მქირდავი, გისაყვედურო,
რაც ბრალი დამდე, მლანძლე, მაგინე!

ო ი დ ი პ ო ს ი

ო, ღვთის გულისთვის, რაკი განფანტე
შენ ჩემი შიში და მოხველ ჩემთან,
მოძმეთა შორის უბოროტესთან,
შენ — ვაჟიყაცი უსათნოესი,
ყური მომაცყარ — მსურს გითხრა რამე,
ჩემთვის კი არა, შენოვის უმეტეს.

კ რ ე ო ნ ი

რაღა გწადია, რომ აგისრულო?

ო ი დ ი პ ო ს ი

ჩქარა ამ ქვეყნით შორს განმაძევე,
რო ჩავკვდე სადმე ობლად შთენილი.

კ რ ე ო ნ ი

სრულ გჷყოფ, მერწმუნე, შენსა სურვილსა,
მაგრამ ღვთის ნებაც უნდა ვიცოდე.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ზრდანება ღვთისა ცხადად ღალადჷოფს —
მოჰკლათ ურჯულო, მკვლელი მამისა.

კ რ ე ო ნ ი

ეგ აგრე იყო, მაგრამ გვიჯობს კვლავ
ღმერთსა შეგპითხოთ, ახლალა რა ვქმნათ?

ო ი დ ი პ ო ს ი

როგორ? თქვენ გინდათ ჩემი რამ ჰკითხოთ?

კ რ ე ო ნ ი

ჰოდა ამჟამად შეც ენდე ღმერთსა.

ო ი დ ი პ ო ს ი

შენ მოგნდობიგარ და გევედრები
დაასაფლავო, ვით სცნობ საჭიროდ,
ვინც იქ, სახლშია. ვიცი, ქეთილად
სრულ ჰყოფ ამ საქმეს შენიანთათვის
მე კი, ულირსი ამიერითგან,
მშობელ ქალაქსა ხამს განვერიდო,
ვიღრე ცოცხალ ვარ გამიშვი მთაში,
საღ მდებარეობს ჩემი კითერონ,
საღ განმიმზადეს ჩემთა მშობელთა
სამარე შვილთა, საღაც მათ სწადიათ
ჩემი დალუპვა, მაგრამ ვერც სენი,
ეს ქარგად ვიცი, ვერცა სხვა რამე,
მე ვერ დამღუპავს: მაშ განწირული,

ვითლა გადვურჩი სიკვდილს, თუ არა
უფრო საშინელ ბოროტებისთვის!..

გარნა, დე ახდეს, რაც მიშერია!..

ვაჟებისათვის ნუ ზრუნავ, კრეონ,

ვაჟეაცებია და უჭირველად,

სადაც იქნება ცხოვრების სახსარს

კი იპოვნიან... მაგრამ ქალები...

საბრალობელნი... მათთვის არასდროს

გამზადებულა ხომ ცალკე ტაბლა!..

თუ შევხებივარ რასმე, ყოველთვის

სუყველაფერში ჰქონიათ წილი!..

მათთვის იზრუნე!.. მიეცი ნება

• ხელი შემახონ და ცხარე ცრემლით გამომიტირონ!

წადი, მეფეო, კეთილშობილო შთამომავლობით!

ხელს რო შევახებ, ასე ვიფიქრებ,

კვლავ ჩემი იყვნენ, ვით მაშინ, ოდეს

თვალით ვხედავდი... მაგრამ რას ვამბობ?..

ჰო, ღმერთებო! ნუთუ საყვარელ

ქალიშვილების მესმის ქვითინი?!?

ნუთუ კრეონსა შევბრალებივარ

და ჩემი ქალნი, უსაყვარლესნი,

მოუყვანია? მართალს არ ვამბობ?

ქ რ ე თ ნ ი

მართალი არის, ეს სიხარული

მე გაგიმზადე, ვიცოდი რადგან

ამის მოლოდინს შენი არსება

გარემოუცავს!

ო ი ღ ი პ ი ს ი

იყავ კურთხეულ

ნაცვლად ამისა, ერთ-ერთი უფრო

გწყალობდეს ღმერთი, ვიდრე მე ცოდვილს!

სად ხართ, შვილებო? მომიახლოვდით,

დახედეთ თქვენის ძმისა ხელებსა,

თქვენსა მამას რომ თვალთ ელვარება

ჟეგრე ჩაუქრეს, ვით ეხლა ხედავთ!

თქვენი მამა ვარ, შვილებო, თქვენი,

გშობეთ იმისგან, ვისგანც თვით ვიშვი!

(არაფრის მცოდნემ და არც მხედველმა).

ახლა დაგტირით, რო ველარ გიმზერთ

და თვალშინ მიღებას თქვენი სიცოცხლე
სავსე სიმწარით მოკვდავთა შორის!..
მოქალაქეთა კრებაში სადღა
გამოჰყოფთ თავსა? დღესასწაულსა
ვით დაესწრებით, სად ცრემლს დააფრქვევთ
ნეტარების წილ და გულდამწვარნი
შინ დაბრუნდებით! გარნა როდესაც
გათხოვებისა მოაწევს ყამი,
ვინდა გაბედავს სირცხვილი ესე
ჩემთა მშობელთა და თანვე თქვენთა
ძღოს თვის თავსა! განა გვაკლია
რაიმე ჭირი? მამამან თქვენმან
თვით მოაკვდინა მშობელი მამა,
დედას შეეხო — ვისგან თვით იშვა,
და მისგანვე გშვათ, — ამით გაგილვენ!..
ვინდა შეგირთავსთ, ვინ მიგიყარებსთ?..
ეგრე დასჭირებით უქორწინებელ
ობლად შთენილნი! გარნა შენ, ჰოი,
მენოიქს ძევ, შენ გაუწიე
მამობა ამათ, დაობლებულთა,
და ნუ ინანებ, რომ ეს ქალწულნი,
მოყვასნი შენი, ელიდენ ამ ქეყნად,
გაუთხოვარნი, ვითა გლახანი,
მიუსაფარნი! გებრალებოდენ
ნორჩი ასულნი, რათა მათი სვე
არ ჰგავდეს ჩემსას, — შენლა ხარ მარტო
მათი იმედი, სხვა ყოველივე
დაკარგულია ... მომეცი ხელი,
ნიშნად თანხმობის, კეთილშობილო!..

თქვენ კი, შვილებო, კიდევ ბევრს რასმე
გეტყოდათ მამა, თუმც საამისო
გქონდესთ გაგება... ეხლა კი მხოლოდ
ისლა ისურვეთ — როგორც იქნება,
დავლით დღენი და უკეთესი
თქვენ შეგხვდეთ ხვედრი, ვიდრე მამათქვენს!..

კ რ ე ო ნ ი

კარგია, მოვრჩეთ! კმარა ცრემლები! წამო პალატში!

ო ი დ ი პ ო ს ი
თუმცა კი მიმძიმს, მაინც გმორჩილებ!

კ რ ე თ ნ ი
თავისი დრო აქვს აყი ყველაფერს.

ო ი დ ი პ ო ს ი
წამოვალ მხოლოდ ერთის პირობით.

კ რ ე თ ნ ი
სთქვი, რა პირობით?

ო ი დ ი პ ო ს ი
თუ განმაძევებ ამა ქვეყნითგან.

კ რ ე თ ნ ი
ეგ ლვთის ნებაა!..

ო ი დ ი პ ო ს ი
ღმერთებისთვის ხომ საზიზლარი ვარ!

კ რ ე თ ნ ი
მით უკეთესი!

ო ი დ ი პ ო ს ი
შენ აგრე ფიქრობ?

კ რ ე თ ნ ი
რომ არ ვიცოდე არც რას ვიტყოდი.

ო ი დ ი პ ო ს ი
მაშ წამიყვანე.

კ რ ე თ ნ ი
წალი, შვილები კი აქ დასტოვე.

ო ი დ ი პ ო ს ი
ოჰ, არა, შვილებს ნუ მომაშორებ!..

კ რ ე თ ნ ი
ნუ ხარ თვალხარბი:

რაც მოიხვეჭე შენს ცხვრებაში, ხედავ, არ შეგრჩა!

კ რ ე თ ნ ი
ჰოი, თებელნო, ხედავთ ოიდიპოსს, — ვაუკაცი ქველი,
ვინც იღუმალი იმ გამოცანის აზრი გაიგო,
ვის უცხო ბედსა შურით უცქერდენ მოქალაქენი,
დღეს საშინელის უბედურების მორევს შთაუნთქავს! რ
ამად მოკვდავსა, სანამ არ დაპკრავს იმის სიცოცხლის
უკანასკნელი უამი, ბედეკეთილს ნულა უწოდებთ,
ვიდრე საზღვარსა საამქვეყნიო ცხვრებისასა
დღის უჭირველად და უზრუნველად გასცილდებოდეს!

პეტერბურგი, 1911 წ.

ა ნტი გონე

ტრაგედია

მოქმედი პირი

კრეონი — მეფე თებესი

ევრიდიკე — მისი ცოლი

ჰერონი — მათი ვაჟი

ანტიგონე — დისტული კრეონისა და ჰერონის საცოლე

ის მენე — მისი და

ტირეზია — ბრძა მოხუცი, მისანი

დარაჭა

მსახური კრეონისა

ქორი, თებელი მოხუცი

შცველნი და მსახური კრეონისა

მხევალნი ევრიდიკესი

პროლოგი

ანტიგონე

დაო, ისმენე, ჩემო სისხლ-ხორცო,
ნუთუ ვერ ჰედავ ოიდიპოსის

ცოდვა-ბრალისთვის, ვიღრე ცოცხალ ვართ,
შურისგებითა ვით გვდევნის ზევსი?

5 ჭირი, სირცხვილი, უპატიობა —

რა არ გვინახავს შავს დღეში მყოფთა!

და ეხლა კიდევ, არ გაგიგია
თუ რა ბრძანებას უცხადებს ქალაქს
ჰედართმთავარი, თუ რა სიავეს

10 მოყვასთა ჩენთა უმზადებს მტერი?..

ის მენე

არრა მსმენია არც რამ საამო,

არც სამწუხარო, მას აქეთ რაც რომ

- დავჭერეთ, დაო, ორივ ჩვენი ძმა,
 ქრისტის მიერ ერთს დღეს მოკლული,
15 და არგოსელთ სპა გაიჭება ლაშით.
 სხვად კი არ ვიცი თუ რაშიგან ვართ —
 კვლავ ბედს ვეწევით თუ უბედობას.
 ა ნ ტ ი გ ო ნ ე
 ვიცი და მისთვის გიხმე სასახლით,
 რათა თავისწინ გიამბო ყველა.
 ი ს მ ე ნ ე
- 20** რა ამბავია? ეგრე რად ჰლელავ?
 ა ნ ტ ი გ ო ნ ე
 ვით არ ავლელდე, ოდეს კრეონმა
 ერთს ძმას მიაგო დიდი პატივი
 და მეორეს კი უპატიობა.
 ადათისამებრ და საფერისად,
- 25** უბნობენ: დაფლა მან ეტეოკლე
 და ლირსეული ქვესკნელსა შინა
 მისცა სავანე, და პოლინიკეს,
 აგბედათ მოკლულს, არც დატირება
 არგუნა, არცა დამარხვა, — ბრძანა
- 30** დაუტირალი დააგდონ გვამი,
 ვით სანუკეარი დაგლა ფრინველთა.
 სათნო კრეონი გვიბრძანებს ამას
 მე და შენ, — ვამბობ, მეც-მეთქი, — და თვით
 აქ ამცნობს ყველას, ვინც ჯერ არ იცის.
- 35** ის არც უბრალოდ ჰრაცხს ამ ბრძანებას —
 ურჩის ქვით ჩაქოლება ელის საქვეყნოდ.
 ეს ამბავია. ეხლა კი ვნახავ,
 კეთილშობილის დედ-მამის შვილი
 პატიოსანი ხარ თუ უგვანი.
 ი ს მ ე ნ ე
- 40** ბედკრულო, თუკი ეგრეა საქმე,
 რით დაგეხმარო ან დაგიშალო?
 ა ნ ტ ი გ ო ნ ე
 აბა, იფიქრე, თუ შემეწევი.
 ი ს მ ე ნ ე
 საშიშს აპირებ! რა გავიზრახავს?
 ა ნ ტ ი გ ო ნ ე
 დამეხმარები დავფლათ ძმის გვამი?

ი ს მ ე ნ ე

45 როგორ თუ დავფლათ? მერე ბრძანება?

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

შენსა და ჩემს ძმას უშენოდ დავფლავ

და აღვასრულებ ჩვენს საერთო ვალს.

ი ს მ ე ნ ე

თავხედო, კრეონს გინდა ეურჩო?

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

ის ვერ დამიშლის ვალის სრულყოფას.

ი ს მ ე ნ ე

50 დაო, იფიქრე, ვით საძრახისად

და უპატიოდ აღმოხდა სული

მამას, თვითვე რომ ცოდვანი თვისნი

ცხადჰყო და ორივ დაიგსო თვალი.

შემდგომ მის დედამ და ცოლმა თანად

55 ვით ჩამოიხრჩო სასირცხვოდ თავი,

მერე ორმა ძმამ მოპყლა ურთერთი

და განიმზადა სვე ერთნაირი.

ეხლა ურჩიბით ჩვენ რომ გავჰქელოთ

ბრძანება მეფის და ნებისყოფა,

60 უფრო საძრახად დავიღუპებით.

დედაკაცთ, აბა, ვით ძალგვიძს ბრძოლა? *

ძლიერთ ხელქვეშ მყოფთ გვმართებს მონება!

შევევედრები ქვესკნელის ღმერთებს

შემიწონ ცოდვა: ხელისუფალთა

65 ვემორჩილები იძულებითა.

შუგნურებაა თავს იჲვა საქმე,

ძალს და ლონეს რომ აღემატება.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

არც გატან ძალას! და თუმც ისურვო,

შენ შეწევნა აღარ მამებს.

70 როგორც გენებოს, მე კი დავმარხავ!

ასეთ საქმისთვის შვებით მოვქვდები

და განვისევნებ ღმერთების სათნო

ძვირის მოქმედი საყვარელს ძმასთან—

და, საყვარელი. მე მირჩევნია

75 ქვესკნელის ღმერთთა პატივისდება,

საღ სავანეა სამარადისო,

ვიდრე უფალთა ამ ქვეყნისათა:
შენ კი, თუ გნებავს, დაპირების მცნება.
ი ს მ ე ნ ე

მე მცნებას არ ვგმობ, მე ხალხს ვმორჩილებ,
84 ვერ აღვუდგები იმათ ბრძანებას.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე
იმართლე თავი! მე კი მივდივარ
და განვუმზადებ ძვირფას ძმას საფლავს.

ი ს მ ე ნ ე
ვაიმე ბედკრულს, მე ვშიშობ შენთვის.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე
ჩემთვის ნუ, გიჯობს შენთვის იზრუნო.

ი ს მ ე ნ ე
85 არსად წამოგცდეს, გულთ დავიმარხოთ,
ეს საიდუმლო შენცა და მეცა.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე
აცრობე ყველას, შენის დუმილით
მხოლოდ სიძულვილს გამიძლიერებ.

ი ს მ ე ნ ე
შენ გული კიდევ გეგზნება ცეცხლია!

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე
90 ვაამებ, ვისიც ფრიად მსურს თნება.

ი ს მ ე ნ ე
ძალა არ შეგწევს, ფუჭია სწრაფვა.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე
დე, თუ ვერ შევძელ, თავს მივანებებ.

ი ს მ ე ნ ე
ნუ გაგიტაცებს უქმი ოცნება!

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე
95 თუ კვლავ განაგრძე, სამართლიანად
მეც შემძულდები, განსვენებულსაც,
დამტოვე მარტო ჩემის ოცნებით,
ავიტან სასჯელს, მაგრამ ვერ დავთმობ.
ამცდეს სიკვდილი სახელოვანი.

ი ს მ ე ნ ე
მშვიდობით, წადი. ხვალ, თუმცა ხელი,

100 მარად მოყვარევ მოყვარეთათვის.

სტროფი ა
ქ ო ሻ ო

- ო, სხივო მზისა, შვიდბჭე თებეში ეგრე მშვენივრად
უწინ არასდროს გაბრწყინვებულხარ!
- ძლივსლა გიხილეთ, თვალისჩინო ბედნიერის ღლის,
დირკეს მდინარის წილსა ზედა შუქმოიეფე
- 105 რომ აღმობრწყინდი და მყის განჭანტე უკუქცეული
თეთრფაროსანი არგოსელთ ჯარი გზადაბნეული.
შულლით და მტრობით აღტყინებულმა
ის ჩეენს ქვეყანს შემოუსია
პოლინიკე და მძაფრის განგაშით
- 110 სარალუჯ-მყული ზურით, ჩაფეუტით,
თავით ფეხამდის საქურველსხმულმა
ფრთათეთრ არწივებრ მაღლამყივანმა
ლივლივით ქალაქს გადაუქროლა
ცხენთფაროვან მუზარადებით.
- ანტრისტროფი 1
- 115 შესდგა ბანისა ნივნივსა ზედა და შვიდბჭე ქალაქს
სისხლისმსმელ შუბებს ულრენდა ყოვლგნით,
გარნა იოტა მყისვე, სანამ ჩვენის სისხლითა
პირს აივსებდა და ბურჯთა ციხისა ალი
კერეონთ გადაპბუგავდა და ზურგით კერძო გაისმა ზათქი
- 120 გველეშაპისა — ეს უძლევი კვეთება იყო.
სძაგს გვეხარობა, ენაჭარტალი
ზევსს სამართლიანს და რომ იხილა,
თუ ვით მოქმეროდნენ მთისა ნაყადათ
ზევნი ოქრომყულ აბჭრის ჩხარუნით,
- 125 განმეხა ელვით, ვინც კვდლის თხემზედ
უკვე მზად იყო, ხმა განეფინა
გამარჯვებისა.
- სტროფი ბ.
- ცეცხლისმფრქვევა ლი მიწასა ეწყვეტა ძალუმ
და ზანზარი ჰყო, გაშმაგებული კვეთებით
- 130 ცოფს რომ ანთხევდა
და ბორგნული ბურჯთ აწყდებოდა
ბახუსისაგან ჭივას გადამდგარი.
ზეგსით სხიგვარი ამბავი მოპხდა,
გვარგუნა ბრდი დიდმა არესმა
- 135 კეთილმოწყალიზ
შვიდთა სარდალთა შვიდბჭეთა წინა

დამწერისგებულთა თანასწორ ჩაშებით
ერთურთის მოღმა დაუგდეს ზევსსა
გარე მიმქცევსა სპილენძის ხარჯი.

- 140 ორს ბედშავს გარდა, ერთის სისხლ-ხორცის,
ძლევამოსილთა შუბთა ძეგრებით
სიკვდილს ორთავე მიემთხვა სწორად.
ანტისტროფი ბ.

ღირსადქებული ნიკე-ღმერთი გამარჯვებისა
თებეს, საომარ ეტლებით განთქმულს, ეწვია ღიმით.

145 მაშ, დავიგირწყოთ ომმოხდილთ
ბრძოლა და მოვკლოთ ფერხულით
ღმერთების ყველა ტაძარი
და დე ბახუსმა, დედამიწისა შემძვრელმა როკვთ,
ჩვენ გვიწინამძღვროს.

150 აპა, აგერა გამოჩნდა კრეონ
მენოკეს ძე, ღმერთთა განგებით,
ცვალებად ბედის ბრუნვისა გამო
ანაზღეულად გამეფებული!
რა უდევს გულში? რისთვის საქვეყნოდ

155 გასცა ბრძანება
და საგანგებოდ აქ გვიხმო ბჭობად?
კ რ ე ო ნ ი

მოქალაქენო, ღმერთთა ინებეს
დიღის შფოთითა სამეფოისა
ჩვენის შერყევა და კვლავ აღდგენა.

160 გზირთ პირით ცალკე აქ მოგიწოდეთ,
რაღანაც ვიცი — ლაიოსის ტახტს
და მეუფებას პატივსა სცემდით
და როს დაუმხო აიდიპოს-მხსნელი,
თქვენ იმათ შვილებს კვლავ ერთგულებდით.

165 აწ, ოდეს ძმები საძრახის შულლით
ეკვთნენ ერთურთს და თვით იჩგუნეს
სირცხვილეულთა მრჩობლი სიკვდილი, —
ტახტი მე მიჰყრავს, ხელისუფლებაც,
ვით დაღუპულთა ახლო ნათესავს.

170 ძნელია მიპერდე კაცის ზნეობას,
სულსა და აზრსა, ვიდრე არ იჩენს
თავს ვით მმართველი და სჯულმდებელი.

- შე კი, უნდა გსთქვა, ვფიქრობ ცუდია
იგი მმართველი, ვინც არ უგონებს
- 175 წარჩინებულთა ვაზირთა რჩევას
და შიშნეული ქბილს აჭერს ენას,
ხოლო ვინც მამულს სცვლის მეგობარზეა,
უარესია, არარა არის.
- შე, იცის ზევსმა გულთამხილველმა,
- 180 ვერ გავჩუმდები, ოდეს დალუპვა
მოულის მამულს და ვერც ვიწამებ
მოყვრად მამულის მტერს, რაღან ვიცი,
რომ სამშობლოა ხსნა ერთადერთი —
თუ მისი ნავი სწორედ მისცურავს,
- 185 ჩვენც მეგობრებსა მრავლად შევიძენთ —
ასეთის წესით აღვადგენ ქალაქს.
აწ, სათანადო გავეც ბრძანება
ოიდიპოსისა შესახებ ძეთა:
ატელეკლესა, მამულისთვის რომ
- 190 გასწირა თავი და მოკვდა გმირად,
ჰქამს აღვუსრულოთ უოველი წესი,
ვით ეკადრების ჩინებულთ გვამთა.
და პოლინიკე — იმის ლვიძლი ძმა —
კვლავ ლტოლვილი რომ დაბრუნდა ქალაქს
- 195 და მოინდომა ჩვენის მამულის,
ლმერთების ქანდაკთ ცეცხლით შემუსვრა,
ძმათ სისხლის დაღვრა, სხვათ დამონება, —
ვბრძანე არ იქმნეს წმინდა წესისმებრ
დასაფლავებულ-დატირებული...
- 200 ლე, ეგდოს ლეში დაუმარხავი
ძალლთა და ფრინველთ საზარელ კერძად.
ეს არის ჩემი გულის პასუხი.
ძვირისმოქმედსა ვერ ვპსცემ მეტს პატივს,
გარნა ვინც მამულს მუდამ ერთგულებს,
- 205 იხვეჭს დიდებას სიკვდილ-სიცოცხლით.

პ ი რ ვ ე ლ ი მ ო ხ უ ც ი

იყოს, ჰე, კრეონ, მენოიქეს ძევ,
ეგ შენი ნება მამულის მტრისა
და მოყვრისათვის. მკვდრისა თუ ცოცხლისა
შენთა ხელთ არის წესის დადება.

კ რ ე ო ნ ი

210 ვინძლო დაიცვათ თქვენი ნათქვამი.

პ ი რ ვ ე ლ ი მ ო ხ უ ც ი

უმჯობესია უმცროსთ უბრძანო.

კ რ ე ო ნ ი

გვამს მცველნი უკვე მიჩენილნი ჰყავს.

პ ი რ ვ ე ლ ი მ ო ხ უ ც ი

მაშ, სხვა რა გნებავს? ჩვენ რას გვიბრძანებ?

კ რ ე ო ნ ი

კანონის ურჩნი უნდა ალაგმოთ.

პ ი რ ვ ე ლ ი მ ო ხ უ ც ი

215/ ვინ არის გუი, სიკვდილს პნატრობდეს!

კ რ ე ო ნ ი

დიახ, სიკვდილი! მაგრამ კაცს პლუპავს

ხშირად იმედი ანგარებითი.

დ ა რ ა ჭ ა

მეფევ, ვერ ვიტყვი, რომ ფეხმალიად
მოვრბოდი აქეთ სულლაულებლად.

220 არა, რამდენჯერ შევდექი გზაში

და შიშით უკან ვიცქირებოდი...

გული მიგრძნიაბლა და ხან მითქმიდა:

საით მიდიხარ, შე უბედურო,

იქ ხომ სასჯელი გელოდებაო.

225 ხან კი: თავხედო, რად იგვიანებ?

კრეონს ამბავი რომ სხვამ აუწყოს,

დაისჯებიო! — ამ ფიქრში ვიყავ,

გზა გამიგრძელდა, ძლივს მოვატანე.

ბოლოს გარჩიე გხლებოდი და თუმც

230 კარგს ვერას გეტყვი, გეტყვი მაინცა..

მის მოიმედედ მოვსულვარ აქა,

რომ ის გადამხდეს, რაც მიწერია.

კ რ ე ო ნ ი

რა მოხდა? ეგრე რამ შეგაშინა?

დ ა რ ა ჭ ა

ჯერ ჩემი გითხრა: მე არ მიქნია,

235 არც ვიცი, ვინ პქნა და რომ დამსაჭო

ალალ-მართალი, სამართალია?

კ რ ე ო ნ ი
ოსტატურად რო მართლულობ თავსა,
ალბათ მაუწყებ ახალსა რასმე.

დ ა რ ა ჭ ა
გამბედაობა წამერთვა შიშით.

კ რ ე ო ნ ი
240 ბარემ სთქვი, მორჩი და გაეთრიე.

დ ა რ ა ჭ ა
აკი გიამბობ. ეს არის ვისლაც
დაუფლაგს გვამი წმინდა წესთამებრ
და წაუყრია ზედ მშრალი ქვიშა. .

კ რ ე ო ნ ი
რაო? რას ამბობ? ვინ გაპბედავდა?

დ ა რ ა ჭ ა
245 რა ვიცი. კვალი იქ არ ჩანს ბარის,
არც წერაქვისა, მიწა მყარია,
გლუვი, უთხრელი და ურმის თვლებით
დაუტკეპნელი, კვალიც არსად ჩანს.
პირველ მორიგემ რომ ეს გვაცნობა,

250 ყველა შეგვზარა ამ სასწაულმა.
გვამი არ ჩანდა, მოსულა ვიღაც
და წაუყრია დახსნად ცოდვისა
ზედ მხოლოდ მიწა და გაქცეულა,
და არც ნადირის იქ სჩანს ნავალი,
255 არცა ძალლისა. აგვიტყდა ლანძლვა,
ბრალს ვსდებთ ერთმანეთს და გავაჩაღეთ
კინალამ კრივი — ვინ დაგვიშლილა?
ყველას გვაქვს ბრალი და ყველა ჰფიცავს,
რომ ამ საქმისა არა იცის რა.

260 ვუხმობთ ლმერთებსა, მზად ვართ ცხადყოფად
უბრალოების ცეცხლით და შანთით,
რომ ამ საქმეში არც მოქმედებით
და არც გაზრახვით გვიღევს რამ წილი.
ვერაფერს გავხდით. ბოლოს დაიწყო

265 ერთმა და შიშით ყველას თავები
ჩაგვაქინდვრინა: ვერც შევესიტყვეთ
და ვერც ვიპოვეთ გზა უკეთესი,
იგი გვირჩევდა დაუფარავად
სულყველაფერი გვეამბნა შენთვის.

- 270 სიტყვა ჭკუაში დაუჯდა ყველას.
 და ეს საამო ხვედრი მე მერგო.
 აი, მოვედი, თუმც ვერ გაამეთ —
 ვის იამება ცუდის მთხობელი!
 პირ ველი მოხუცი
 მეფევ, ჭკუაში ერთი ჩამ მომდის:
 275 ღმერთებს არ ედვასთ საქმეში წილი..
- კრეონი
 დაჩუმდი, ვიდრე განმარისხებდე,
 უგბილმეტველებ, თუმც ხარ მხცოვანი,.
 ჩაებს მიპქარავ? თუ მართლა ჰვონებ
 მაგ გვამისათვის ჰზრუნავენ ღმერთი?
 280 განა დაჲთლავდნენ ღირსის პატივით,
 ვით ქველმოქმედსა, ვინც თავს დაგვესხა
 მშვენიერ შენთა ტაძართ დამხობად,
 კანონთ დათრგუნვად და სალვოო ძღვენთა?
 განა უკეთურთ ჰფარვენ ღმერთები?
 285 არა! დრტვინავენ ღიღი ხანია
 მოქალაქენი, მგმობუნ იღუმალ
 თავის კანტურით და ვით შემფერის,
 ქედს არ იხრიან ხელმწიფებისა
 ✓ ჩემის უღელქვეშ. იმათ დაჲქრთამეს
 290 მიზდით ესენიც და შეაცლინეს.
 ცერცხლის ბრალია! ის არის წყარო
 ბოროტებისა, ის ანგრევს ქალაქთ,
 იგი მაზაკაცთ ექსორია — ჰყოფს,
 იგი ჰრივნის მოკვდავთ ქეთილთა ზნეთა
 295 და გულთ უნერგავს სარცხვინო ზრახვათ,
 ძმაცვა-მზაკვრობას და უღვთოებას.
 მაგრამ დადგა დრო და დაისჯება
 სამართლიანად ვერცხლისმოყვარე. /
 იცოდეთ, თუ კვლავ მაქეს ზეგსის რიდი,
 300 ვაცხადებ ფიცით, თუ დამნაშავე
 თქვენ არ იპოვეთ და არ მომგვარეთ
 თვალწინ, გაკმარებთ, გვონია, სიკედილს?/
 ცოცხლივ დაგქიდებთ, ვიდრე თავხედსა
 არ აღმოაჩენთ, რათა უწყოდეთ,
 305 თუ სადაც ჯერ არს ეძიოთ სარტა,
 ქურდვას არ თვლიდეთ ვაუკაცურ საქმედ.

ყოველ საქმეში არ ანგარობდეთ,
განა ვერ ხედავთ, ხშირად ხსნისა წილ
ბინძური ქრთამი ჰლუპავს მრავალსა.

დ ა რ ა ჯ ა

310 გსოვნა კიდევ რამე, თუ სჭობს მოგეტრცხლო?

კ რ ე ო ნ ი

ნუთუ ვერ ჰედავ, რომ თავს მაბეზრებ?

დ ა რ ა ჯ ა

სმენას გიშხამავ, თუ გულს გილონებ?

კ რ ე ო ნ ი

კთხვასაც ჰედავ, თუ რა მაღონებს!..

დ ა რ ა ჯ ა

ძვირისმოქმედმა მოგიწყლა გული

315 და მე ყურთსმენა.

კ რ ე ო ნ ი

ყბედი ყოფილხარ!

დ ა რ ა ჯ ა

მაგრამ ამ საქმის არ ვარ მოქმედი.

კ რ ე ო ნ ი

შენ ხარ და სულიც ვერცხლად გაჰყიდე.

დ ა რ ა ჯ ა

ვაიმე! იჭვი, ტყუილი იჭვი

320 საშინელია!

კ რ ე ო ნ ი

იყბედე ეგრე,

მაგრამ უკეთუ აქ არ მომგვარეთ

თქვენ დამნაშავე, ნახავთ რა ხიფათს

შეგამთხვევთ ბილწი ანგარება.

დ ა რ ა ჯ ა

325 ნეტავ როგორმე ის გვაპოვნინა,

რომ შენ მოგვეაროთ. თუ გეწყალობს ბედი,

მივაგნებთ მის კვალს, მაგრამ, იცოდე,

მე ვეღარ მნახავ. ეხლაც თავმთელი

რომ მოვრჩი საფრთხეს, ღმერთებს ვუმადლი.

ქ ო რ ო

სტროფი ა.

330 ბევრი რამ არის ძლიერი ქვეყნად, მაგრამ კაცისა

ქარაფერია უძლიერესი. საშინელ ქარში იგი მისცურავს

- თეთრფაფარ ზღვაში და აპობს ტალღებს
 უპირატესა ღმერთთ შორის გეას,
 მარად უხრწელსა და ულეველსა,
- 335 ჰლალაეს, წლითწლამდე ცხენშებმულ გუთნით
 ულადრაეს მიწას გულმქერდსა.
- ანტიატროფი ა.
- ებრძენია იგი, მსუბუქფრთა ფრინველთ გუნდებს აკანასს
 უგებს და იჭერს ხაფანგ-ისხერტით მხეცებსა ტყისას
- 340 და იმორჩილებს და გონიერსა ზღვითგან ამოჟყავს
 სათხევლით თევზი. ის ოსტატურად
 მთისა და მინდვრის აცხრობს ნადირთა
 და უხედარსა ჭიჭურსა კუროს
 და სქელფაფარ ცხენს ათვინიერებს.
- სტროფი ბ.
- მან სრულპყო ნიჭი სიტყვისა,
- 345 გაივარჯიშა მახვილი ჰქუა,
 გულისხმა, გონი, აზრი ელვარე
 და საზოგადო ცხოვრების ზნენი.
 მან მოახერხა თავის დაფარვა
 მძაფრის ყინვის და ქარიშხალისგან.
- 350 იგი უმწეო არასდროს არის,
 მხოლოდ არ ძალუძს სიკვდილს გაექცეს,
 თუმცა იპოვა მძიმე სენთა საკურნებელი.
- ანტიატროფი ბ.
- ასეთის სიბრძნით შემქული,
 ხელოვანი და ოსტატი
- 355 ხან კეთილს საქმეს, ხან ბოროტებას ემსახურება
 და არღვევს ქვეყნის კანონთა
 და ღმერთთა წმინდა სამართალს.
 მეფეც რომ იყოს, უღირსი არის,]
 ვისაც ზნედა აქვს ურჯულოება.]
- 360 მას ვერც კერასთან დავუთმობ ადგილს
 და ვერც ვიგულვებ თანამზრახველად
 ამგვარად მოქმედს.
- პ ი რ ვ ე ლ ი მ ო ხ უ ც ი
- ამას რას ჰქედვენ ჩემი თვალები?
- ამ სასწაულის მნახველსა ვითლა

365 ძალმიძს უარეპყო, რომ ეს ქალწული
ანტიგონეა?.. ო, უბედურო,
ბედშავის მამის ბედკრულო შვილო!
რა დაგმართნია? ნუთუ ვირწმუნო,
რო დაგატყვევეს, ვითა უგნურის
370 საქმის მოქმედი და მეფის ურჩი?

დ ა რ ა ჭ ა

ღიახ, ეს არის. ჩვენ შევიპყარით,
გვამს რო ჰმარხავდა. სად არის კრეონ?
პ ი რ ვ ე ლ ი მ ო ხ უ ც ი
სასახლით მოდის აქ მონასიმედ.

კ რ ე ო ნ ი

რა ამბავია? რისთვის მელოდით?

დ ა რ ა ჭ ა

375 მეფევ, მოკვდავთა არა ჰხამს ფიცი.
შემდგომი ფიქრი ამტყუვნებს პირველს.
ვფიცავდი — აქეთ არ ვიბრუნებდი
პირს შიშანჭამი შენის მუქარით.
მაგრამ უცები, იმედწარკვეთილს,
380 რა მომევლინა ეს სიხარული,
გაგსტეხე ფიცი, კვლავ აქ დაგბრუნდი
და ეს ქალწული, გვამს რომ ჰმარხავდა,
თან მოვიყანე, წილის უყრელად
დავლა ჩემია, სხვის არავისი.

385 აწ, მეფევ, გნებადს აწამე, მოჟკალ,
მე კი სამართლით განვთავსუფლდი,
ეს ფათერაკი რომ ავიცდინე.

კ რ ე ო ნ ი

შენ მოიყვანე? სად? ვით შეიპყარ?..

დ ა რ ა ჭ ა

გვამს ჰულავდა-მეთქი... მორჩა, გათავდა.

კ რ ე ო ნ ი

390 გესმის, რას ამბობ? მართალს მოგვითხრობ?

დ ა რ ა ჭ ა

თვით ვარ მნახველი, ცხედარს ჰმარხავდა,
განა არ არის ცხადი ეს სიტყვა!..

კ რ ე ო ნ ი

უცებ წააწყდით და შეიპყარით?

დ ა რ ა ჭ ა

- აი, გიამბო. შენის მუქარით
395 დაგბრუნდი უკან შეშინებული.
გავასუფთავეთ. ქვიშისგან კარგად
და გავაშიშვლეთ გახრშნილი გვამი.
გორაკის თხემზედ ზურგით ქარისკენ
ღვაცხედით, რომ არ გვცემოდა სუნი.
- 400 ვლანძლავდით ერთურთს, ვახალისებდით,
რომ ყველა ფხიზლად გყოფილიყავით.
შუა ეთერში გამოჩნდა მზისა
ბრწყინვალე დისკო და ავარვარდა
სიცხე. ერთბაშად ავარდა ქარი
- 405 და მყის გრიგალმა, ჯალათმა ცისამ,
აღავსო ბარი, ეთერი ვრცელი
და ხუჭუჭი ტყე გასძარცვა, ჩვენ კი
თვალდაფუხულნი ვუძლებდით რისხეას.
- დრო რომ გავიდა და ქარი დაპსცხადა,
410 ვხედავთ ამ ქალწულს, მოთქმით მოტირალს,
ვით სტირის ჩიტი, ოდეს იხილავს
ცალიერს ბუდეს, სარეცელს ობოლს.
რა დაინახა შიშველი გვამი,
მოჰყვა ქვითქვითსა და წყევლა-კრულვით
- 415 მკრეხელობისა მოქმედთ ჰრისხავდა.
მყისვე აიღო მან მშრალი ქვიშა,
ასწია მაღლა სპილენძის სურა
და გვამი სამგზის პატიოსანჰყო.
ეს რომ ვიხილეთ, მივცვივდით ერთად
- 420 და შევიპყარით, სრულად არ შეჰქრთა...
ვამხილებთ ცოდვებს ძველსა და ახალს,
იგი კი დგას და არას უარობს.
თან მიხარია, თან მებრალება,
კარგია, თვით რომ ჭირს დაეხწევი,
- 425 მაგრამ მოყვასის ჭირში ჩაგდება
სავალალოა. რა გაეწყობა!
შე რო გადავრჩი — ეს არის საქმე.
ჭერ თავო, მერე ცოლო და შვილ!
- კ რ ე თ ნ ი
- შენ, მანდ რომ სდგახარ თავდალუნული,
430 ბრალს აღიარებ, თუ უარსა პყოფ?

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

მე ვარ მოქმედი, არცა ვჰყოფ უარს.

კ რ ე ო ნ ი

შენ წადი შენთვის, სადაც გინდოდეს,
რაკი გადარჩი მძიმე ბრალდებას.

შენ კი მითხარი მიუქარველად,

435 იცოდი ჩემი ალკრძალულება?

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

დიახ, ვიცოდი. ყველამ იცოდა.

კ რ ე ო ნ ი

როგორ გაპბედე კანონთ დარღვევა?

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

კანონთ დარღვევა? ვინ დამიდგინა —

ზევსმა თუ დიემ, ქვესქნელის ღმერთთა

440 თანამოსაყდრემ, რომელთ ხალხისთვის

დაუდგენიათ სჯული? ბრძანება

შენი! შენ ძალგის განა გაჰქელო

სამარადისო სჯული ღმერთების?

არ გაჩენილა ის დღეს ან გუშინ, —

445 ის მარადია და არვინ უწყის,

როდის დაწესდა. და ღმერთთა რისხესას

მოკვდავის შიშიზ ვერ შევიმთხვევდი.

ვიცი მოკვდები, თუგინდ არ იყოს

ბრძანება შენი. და თუ სიკვდილი

450 ადრე წამილებს, მით უკეთესი.

ვინც ჩემებრ მარად ტანჯულ-გვემულა,

მისთვის სიკვდილი ნეტარება!..

და თუ ასეთი მომელის ხვედრი,

შვება იქნება! მაგრამ ღვიძლი ძმა

455 დაუმარხავი მე რო დამეგდო,

ღმერთთ შეგვსცოდავდი... სხვას კი არ ვნაღვლობ,

და თუ შენ ჰავერობ, რომ მე გიუი ვარ,

სჩანს თითქმის გიუი მე მგონებს გიუად.

პ ი რ ვ ე ლ ი მ ო ხ უ ც ი

სასტიკის მამის ღუღს შენში სისხლი:

460 არც შენ გცოდნია ჭირში დათმობა.

კ რ ე ო ნ ი

იცოდე, ფრიად უდრევი ხშირად

ვარდება ჭირში. მაგარი რკინა

- ალში ბრძმედილი, გამყარებული,
ტყდება, იმსხვრევა ნაკუწ-ნაკუწად.
- 465 უფიცესს ტაიჭის პატარა ლაგმით
იმორჩილებენ. ვინც ჰმონებს სხვასა,
განა შეკვერის მას ქედმალლობა?
ამან შევნებით და თავხედურად
დაჰგმო კანონი დაწესებული
- 470 და აქ მეორედ ჰქალნიერდება —
პირში დამცინის და თავი მოაქვს.
დიაცი მერქვას, ამას — მამაცი,
თუ შევარჩინო თავგასულობა.
თუმც ქალი იყოს ჩემის ღვიძლის დის,
- 475 ჩვენი ოჯახის სისხლი და ხორცი,
უმკაცრესს სასჭელს ვერც ეს ასცდება
და ვერც ამის და: მასაც ბრალი აქვს,
ვით თანამზრაბეჭელს გვამის დაფლვაში.
აქ დაუძახეთ. ეს არის ვნახე
- 480 შეწუხებული, ფრიად მღელვარე.
ასეა, სული ამხელს ძვირისმქნელს,
ვიღრე თვით საქმე გამეღავნდებოდეს.
მაგრამ მძაგს მეტად, როს მხილებული
ბრალეულობას ჰქოთავსა და ჰქაზმაგს.
- ა ნ ტ ი გ ო ნ ე
- 485 სიკვდილად დამსჭი, მეტი რა გინდა?
კ რ ე თ ნ ი
- აღარაფერი, გულს შევიჭერებ.
ა ნ ტ ი გ ო ნ ე
- რადღა იყოვნი? ვით მე არ მომწონს
შენი ნათქვამი — ნუმც მომეწონოს —
აგრეთვე ჩემიც არ მოგწონს საქმე.
- 490 მაგრამ განა რა შემძენდა ისეთს
ბრწყინვალე სახელს, თუ არ ღვიძლის ძმის
დასაფლავება!
თქვენც თანამიგრძნობთ,
მაგრამ შიშისგან დაგბმიათ ენა!
- კ რ ე თ ნ ი
- 495 კადმოსიანი ეგრე არ ბჭობენ.
ა ნ ტ ი გ ო ნ ე
- ყველა ჰგრძნობს, მაგრამ ვერ ჰბედავს თქმასა.

კ რ ე ო ნ ი

შენ, ქურდულად რო შემომეპარე,

ვითა ეჭიდნა და მწოვდი სისხლსა,

520 და მეც, ბრძა, ჩემს ტახტს თვითვე ვუზრდიდი

ორს მტერს, ორს საფრთხეს, — გვამის დაფლვაში

შენც გიდევს წილი, თუ უბრალო ხარ?

ი ს მ ე ნ ე

თუ ამას უდევს, მეც ვარ მოქმედი,

თანაზიარი და ბრალი მეც მაქვს.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

525 ეს იქნებოდა უსამართლობა —

არც შენ გინდოდა, მეც მოგიშორე.

ი ს მ ე ნ ე

მაგრამ არ მრცხვენის გავიზიარო

ტანჯვა-წვალება, შენ რომ მოგელის.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

ვინც მოიქმედა, უწყის ჰადესმა,

530 ქვესკნელის ღმერთმა, მე კი მძაგს ყველა

მარტო სიტყვით რომ მიმოწმებს გრძნობას.]

ი ს მ ე ნ ე

ნუ მთვლი ულირსად რომ მოვკვდე შენთან

და სრულვჰყო ვალი წინაშე ძმისა.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

ნუ, ნუ მოკვდები და ნუ იჩემებ,

535 რისთვის ხელიც კი შენ არ გიხლია.

ი ს მ ე ნ ე

უშენოდ რაღა მაამებს ბედკრულს!..

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

ჰქითხე კრეონსა... ხომ მისთვის ჰზრუნავ!..

ი ს მ ე ნ ე

აგრე უწყალოდ რად მიქლავ გულსა?

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

მეც ვიტანჯები, თუმცა დაგცინი.

ი ს მ ე ნ ე

540 მაშ ეხლა მაინც რით დაგეხმარო?

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

იხსენი თავი, თუმც არ მშურს ეგ ხსნა.

ი ს მ ე ნ ე

ნუთუ შენს ბედს არ გავიზიარებ?

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

ჭენ ამჯობინე სიკვდილს სიცოცხლე.

ი ს მ ე ნ ე

მაგრამ მე ჩემი ხომ გამცნე აზრი.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

545 ზოგს შენი მოსწონს, ზოგსა კი — ჩემი.

ი ს მ ე ნ ე

ბრალი ერთი გვაქეს, დაო, ორივეს.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

არა, იცოცხლე, მე კი მკვდარი ვარ,
საიმქვეყნიოდ ვარგივარ მხოლოდ.

კ რ ე ო ნ ი

ერთი ეს არის გაგიუებულა,

550 ხოლო მეორე შობით გიყია.

ი ს მ ე ნ ე

მართლაც, მეფეო, მუღმივი ტანჯვა
უკარგავს ბედშავთ ჰერუა-გონებას.

კ რ ე ო ნ ი

და შენც არჩიე ბოროტების გზა.

ი ს მ ე ნ ე

რად მინდა თავი ცოცხალი, თუ ეს...

კ რ ე ო ნ ი

555 მას ნუ ახსენებ, ის აღარ არის.

ი ს მ ე ნ ე

ნუთუ სიკვდილად დასჭი შენს სასძლოს?

კ რ ე ო ნ ი

სათესი იყოს, ველი ბევრია.

ი ს მ ე ნ ე

მისი საფერი სხვა არ იქნება.

კ რ ე ო ნ ი

ცუდის ზნის ცოლი არ მსურს ვაჟისთვის.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

560 ძვირფასო ჰემონ, ვით გარცხვენს მამა!

კ რ ე ო ნ ი

შენც თავს მაბეზრებ, შენი ქორწილიც!

- ს მ ე ნ ე
- ნუთუ ჩაუშლი ვაეს ქორწინებას ?
 კ რ ე ო ნ ი
- ამ ქორწინებას ჩაშლის ჰადესი!
 პ ი რ ვ ე ლ ი მ ო ხ უ ც ი
 განაჩენია, ვპონებ, სიკვდილი.
- კ რ ე ო ნ ი
- 565 მეც ეგრე ვპონებ. ეი, მსახურნო!
 მყის წაიყვანეთ და მიერთგან
 გეჭიროსთ თვალი, რადგან გულაღნიც
 გარბიან, ოდეს ჰადესის სუსხი
 იმათ სიცოცხლეს შემოუტერავს.
- ქ ო რ ო
- სტროფი ა.
- 570 ბედნიერია, ვისაც სიმწარე არ განუცდია,
 გარნა თუ სახლი შეურყევია ღმერთების რისხვას,
 მის შთამოებას საშვილიშვილოდ ჰსდევს განსაცდელი.
 მსგავსად ვით ქარი მძვინვარე
 ჰბერავს თრაკიის ზღვით კერძო
- 575 და გარესკნელი ზღვის სიღრმეს ბნელი გარემოიცავს.
 ზვირთნი უფსკრულით შავს ქვიშას
 წყლის ზედაპირზედ ისვრიან
 და ჰზანზარებენ ნაპირნი ტალღათა უკუმიმქცევნი.
- ანტისტროფი 1
- 580 და ეგრე, ვხედავ, ლაბდაკიდთ სახლის ტანჯვანი ძველნი
 აწ გარდასულთა, ზედ ერთვიან უბედურებას
 და ცოდვათაგან ერთ თაობამაც ვერ იხსნა გვარი —
 ღმერთი არ ჰშველის და ამხობს.
 აწ იოდიპოსის ის იყო
- გარდმოევლინა უკანასკნელს შტოს სხივი ნათლისა
- 585 და კვლავ მახვილი ქვესკნელის ღმერთთა
 ჰკვეთს სისხლიანი, უბნელებს
 ჰქუა-გონებას და უშრეტს აზრსა.
- სტროფი ბ.
- კაცთ თავხედობა, ზევსო, ვით
 შეარყევს შენს ძლიერებას!
- 590 მას ვერც ძილი ჰსძლევს ყოვლის განმრლვევი და ვერც
 უწყვეტი სრბოლა თვეების, —

- მეუფევ, მარად ჭაბუქო, გიპყრავს
 დაუსაბამოს შუქმოიეფე ოლიმპი ტურფა.
 ტრთი კანონი ყოფილა,
 595 არის და მუდამ იქნება
 საყოველთაო, უცვლელი:
 მოკვდავთ სიცოცხლეს თან ჰადევს ნიადაგ უბედურობა.
 ანტისტროფი ბ.
- ზოგსა მაცთური იმედი
 სიხარულს მისცემს, სიამეს,
 600 ზოგს კი ფუქსავატს უცუდებს ნდომა-სურვილებს,
 იქვ-უქონელს ეპარება
 და ვიდრე მოვა გონს, ტერთსა უთუთჭავს ცეცხლით.
 ჩინებულია ძველთაგან ნათქვამი ბრძნული:
 ღმერთი რომ მოკვდავს გონებას
- 605 უბნელებს, მაშინ ბოროტი
 კეთილად მოეჩვენება
 და ხანმოკლეა მაშინ კაცის ბედნიერება.
 პ ი რ ვ ე ლ ი მ ო ხ უ ც ი
 აგერა ჰემონ, უკანასკნელი
 ნაშობი შენი, თითქო ფრიად ჰსწუხს
- 610 თავის საცოლე ანტიგონესთვის
 და ჩაშლასა ჰემონს ქორწინებისას.
 კ რ ე ო ნ ი
 მაგას ეხლავე გავიგებთ. შვილო,
 ხომ არ მიწყრები, რომ შენს საცოლოს
 მსჯავრი მივაგე უცილობელი?
- 615 შენთვის ხომ მაინც საყვარელნი ვართ?
 ჰ ე მ ო ნ ი
 მამავ, შენი ვარ. გონიერი ხარ
 და შენს ბრძნულს რჩევას მუდამ ვჰმორჩილებ,
 და ქორწინებაც მხოლოდ მაშინ მსურს,
 თუ შენ დამლოცავ და მომიწონებ.
- კ რ ე ო ნ ი
 620 პო, შვილო, ეგრე! მამისა სურვილს
 ჰხამს ანაცვალოს შვილმა ყოველი.
 მორჩილი შვილი დედ-მამას სახლში
 იმისთვის უნდა, რომ მტრის იძიოს
 შური, ვით მამამ, და პატივი ჸსცეს

- 625 მეგობარს. მაგრამ რა ეთქმის იმ კაცს,
ვინც რომ პშობს შვილთა ურგებთა? იგი
თვითონ იმზადებს საზრუნველს მუდამ
და მტრისოფების პხდება გასაკილავი.
შენც, შვილო ჩემო, ქალის გულისოფების
- 630 ნუ ჰყარგავ ჰყუას, — იცოდე, იგი
საზიზღარია კავშირი, ოდეს
შინ მეუღლედ გყავს ავი დიაცი.
ავსა მეგობარს რა უარეა?
განშორდი მაგ ქალს, დააგდე ბილწი,
- 635 დეე, ჰადესში მისთხოვდეს ვისმე.
მთელს სამეფოში ის არის მხოლოდ
კანონის მგმობი, ის შევიპყარით,
და ქვეყნის თვალში სიტყვას არ გავჰსტენ
და მოვაკვდინებ. დე, უხმოს ზევსსა,
- 640 მოყვრობის მეოხს! თუ ნათესავებს
მორჩილ ვერ გავჰხდი, უცხოს რაღა რჯის?
ვინც თავის სახლში უძრახი არის,
ის ქვეყნისთვისაც მართებულია,
გარნა ვინც ჰარიქობს კანონთ დარღვევით
- 645 ხელისუფალნი დაიმორჩილოს,
იგი არ არის ლირის ქებისა?
ბრძანებას მეფის, ვინც უნდა იყო,
ჟაფა თუ კარგსა, ჰხამს მორჩილებდე.
შრწამს, სახელმწიფოს ის ჰმართავს კარგად,
- 650 ვინც თვით კანონებს ემორჩილება,
და ომის გრიგალს ბრძოლისა ველზედ
მიუშვერს გულმკერდს მხნე თანამზრძოლი.
უთაობა კი ჭირია დიღი:
ის ჰლუპავს ხალხსა, სახლთ ანადგურებს
- 655 და ოში რაზმებს არღვევს მებრძოლთა
და უკუაქცევს. მორჩილებით კი
კარგი მოთავე იხსნის მამულსა.
ამიტომ გვმართებს დავიცვათ წესი
და არ ვემონოთ არასდროს დიაცი.
- 660 თუ მონობაა, სჯობს კაცს ვემონოთ,
ვიდრე დიაცის გვედგას უღელი.

პირველი მოხუცი

თუ არ გვლალატობს ჭკუა მოხუცთა,
გონიერია შენი სიტყვები.

ჰე მონი

მამავ, ღმერთები გვაძლევენ ჭკუას,

665 ყოველსა მაღლს რომ აღემატება.
მე არცა ძალმიძს და არც მსურს გითხრა,
რომ შემცდარი ხარ, მაგრამ შენს გარდა
გონიერება არც სხვას აკლია.

მე ბუნებითად აღრითვე ვიცი,

670 თუ ვინ რას ჰქონება, ჰფიქრობს აუგებს.

ქალს შენი შიში ენას უბორეავს
და რომ ჰსოჭვას რამე, შენ ვერ გაამებს.
მე კი იდუმალ ვისმენ ყველაფერს,
თუ ვით დაპირის იმ ქალს ქალაქი:

675 რომ ის სიკვდილის ლირსი არ არის
და ქველობისთვის იღუპვის წბილი, —
ის, ვინც თვისი ძმა დაუმარხავი
ფრინველთ და ნადირთ არ დაუტევა
სისხლში მოთხერილი საგლეჯ-საფლეთად, —

680 ნუთუ დიდების არ არს ღირსიო?

ყრუდ ეგრე უბნობს ფარულად ხალხი,
მამავ, მე შენი ბედქეთილობა

685 ქველაფერს მიგობს, — რა შეედრება
მართლაც შვილისთვის ბედსვიანს მამას

და მამისათვის დღექეთილ შვილთა.
მაგრამ ნუ ჰგონებ მხოლოდ შენ იცი
ჭეშმარიტება, სხვამ კი არავინ.
ვინც ჰფიქრობს — ჭკუა, ენამჭევრობა,
დიდსულოვნებაც მისი ხვედრია

690 მხოლოდ — ის კაცი ფუქსვატია.

ბრძენიც რომ იყო, ჰხამს ბევრი რამე
კიდევ ისწავლო, არ უჯათობდე.

695 რომ იცი, რომ ხე თუ იდრიკება,
მას ნალვარევი ვერას დააკლებს,

აგრეთვე ვინცა აფრის ბაგირებს
ჰსჭიმავს და ეპრძვის გრიგალ-ქარიშხალს,

ბოლოს დაჭრულავს წავით ფსკერალმა.

ამიტომ დაჭსთმე, დააცხრე რისხვა

700 და მომისმინე, თუმც ვარ ყმაწვილი:

კაცი ის არის, ვინც შეუმკია

ბუნებას მაღალგონიერებით,

მაგრამ ცოტასლა შესწევს ეს ნიჭი

და პსჯობს სხვის კეთილს რჩევას მისდიოს.

ჰ ი რ ვ ე ლ ი მ თ ხ უ ც ი

705 მეფევ, გულისხმა ჰყავ, მართალს ამბობს,

შენ გაუგონე — არც მამა ჰსცდება.

კ რ ე თ ნ ი

ნუთუ შეგვშევნის მხცოვანთა ჰქუა

ვისწავლოთ ასეთ ბავშვებისაგან.

ჰ ე მ თ ნ ი

განა ცუდს გირჩევ? თუ ყმაწვილი ვარ,

710 საქმეს მიჰედე, ასაკს რას დასდევ!

კ რ ე თ ნ ი

უკეთურთ თნევა, ჰფიქრობ, საქმეა?

ჰ ე მ თ ნ ი

როდის გირჩიე უკეთურთ ზოგვა?

კ რ ე თ ნ ი

ის ხომ მაგ სენით არის პყრობილი?

ჰ ე მ თ ნ ი

მაგას შენ ხალხი არ დაგიმოწმებს.

კ რ ე თ ნ ი

715 ხალხს ვინა ჰყითხავს თუ მე რას ვჰშვრები! ✓

ჰ ე მ თ ნ ი

აი, შენც მსჯელობ, ვითარცა ბავშვი.

კ რ ე თ ნ ი

ამ სახელმწიფოს მე ვმართავ, თუ სხვა?

ჰ ე მ თ ნ ი

✓ქალაქი მარტო ერთს არ გეპუთვნის.

კ რ ე თ ნ ი

✓ქალაქი მეფის კუთვნილებაა.

ჰ ე მ თ ნ ი

720 შენ უღაბნოში გშვენის მეფობა.

კ რ ე თ ნ ი

ვხედავ, იმ დიაცს ექომაგები...

ჰე მონი
თუ დიაცი ხარ... მე შენ გქომაგობა...
კრეონი
ო, არამზადავ! ცილობას პბედავ?
ჰე მონი
ვპბედავ, თუ ვხედავ უსამართლობას!
კრეონი
725 ხელისუფლებას მე ვიცავ ჩემსას!
ჰე მონი
არა, შენ ამცრობ და ჰქელავ ღვთის რჯულს.
კრეონი
ბილწო ქმნილებავ, დიაცზედ ფინთო!
ჰე მონი
მაგრამ სასირცხოს ვერას დამწამებ.
კრეონი
შენი სიტყვები — ზრუნვაა მისთვის.
ჰე მონი
730 შენთვისაც, ჩემთვის, ღმერთებისთვისაც.
კრეონი
დიაცის მონავ, ტყუილად მლიქვნელობ.
ჰე მონი
შენ ლაპარაკობ, სხვას კი არ უსმენ...
კრეონი
ვიდრე ის ჰსცოცხლობს, ცოლად ვერ ითხოვ.
ჰე მონი
მოკვდება... კარგი... სხვაც თან გაპყვება.
კრეონი
735 თავხედო, კიდეც რომ მემუქრები!..
ჰე მონი
რა მუქარაა, ფუჭი ვპგმო აზრი!
კრეონი
თვით ფუქსავატი ჭკუას მასწავლი?
ჰე მონი
მამა არ იყო, გიუს გიწოდებდი.
კრეონი
მიწოდე, მაგრამ, ვპფიცავ ოლიმპსა,
740 ძვირად დაგისვამ მაგ თავხედობას.
აქ მოიყვანეთ ის საძაგელი,
რომ მოვაკვდინო საქმროს წინაშე.

ჰე მონი

არა, ნუ პფიქრობ, იმის დაღუპვას

მე რომ დავესწრო, ვერც შენ იხილავ

745 აწ ჩემსა სახეს. დამთხვეულობის

შენ სხვა მოპატებნე თანამოაზრე.

პირველი მოხუცი

მეფევ, ის გარბის განრისხებული —

ჭაბუკის წყენა საშიშარია.

კრეონი

გზა მშვიდობისა! იამპარტავნოს,

750 იმ ორის ქალის ვერ შეპსცვლის ბედია.

პირველი მოხუცი

ორისო? ნუთუ დასჭი ორსავე?

კრეონი

ო, ეგ კარგა სოქვი... მეორეს — არა...

პირველი მოხუცი

პირველი როგორ გსურს მოაკვდინო?

კრეონი

მე მას მივიყვან უდაბურ გზასთან.

755 ცოცხლივ შთავაგდებ კლდის აკლდამაში,

საკვებს დავუგდებ, რომ ავსცდე ცოდვას

და აგაშორო ქალაქსაც ჭირი.

ეველროს ჰადესს — ხომ ის ჰსწამს მხოლოდ —

იქნება იხსნას სიკვდილისაგან.

760 და თუ ვერ იხსნა, მაშინ მიჰქვდება,

რაზომ ფუჭია ჰადესის თნევა!

ქორო

სტროფი ა.

ეროს, უძლევო ბრძოლაში,

ეროს, მსხევრპლი შენ ხელში გყავს,

რა ქალწულისა ნაჩნარს ღაწვებზედ გაათევ ლამეს!

765 დაპსურავ ზღვაზედ და სოფელ-სოფელ მიმოვლი ვანებს,

თავს ვერც უკვდავი დაგახწევს, ვერცა

დღემოკლეთ მოდგმა, — გისაც შეიპყრობ, ჭუაზედ შევშლი

ანტისტროფი ა.

შენ სათნოს აუკეთურებ

და კლდეზე ბრძენსაც გარდასჩეხ...

770 და დღეს ეს შულლი ნათესავთ შორის შენი საქმეა!..

ტურფა ქალწულის, დიადთ კანონთა

ღვთაებრივთა

განშორებულის, თვალთ ელვარება იმარჯვებს,

რაღგან

775 ეს გართობაა უძლევი ღმერთის აფროდიტეს.

პ ი რ ვ ე ლ ი მ თ ხ უ ც ი

როს ამას ვხედავ, მეც მავიწყდება

მართებულობა და ალარ ძალმის,

რომ შევიგავო ცრემლთ ნიაღვარი,

ანტიგონე რომ საუკუნოსა

780 განსასვენებელს ადგილსა მიდის.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

სტროფი 1

მამულიშვილნო, შემომხედეთ, უკანასკნელი

გზით ვით მივღიგარ და მზის შუქს

უკანასკნელად ვუმზერ ბედერული,

ვეღარ ვიჩილავ — მივყაგარ ცოცხლად ჰადესა,

785 ყოვლისა განსასვენებელსა

რქერონისკენ, უზიაროდ

ქორწინების და ვერც გალობას საქორწინოს

მოვისმენ, რაღგან აქერონს შევირთავ.

ჭ ო რ ო

შენ მოიხვეჭე ქება-დიდება

790 და მიცვალებულთ სავანეს მიხეალ,

არა მომსვრელი სენით მოწყლული,

არცა მახვილით შურძიებული, —

მოკვდავთა შორის ერთი მიდიხარ

ჰადესს მორჩილი შენი კანონის.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

795 მსმენია, ბედერულ ფრიგიელ სტუმარს, ტანტალის
ასულს

სიპილის წვერზედ დალუპულს,

ქლდისა კალთები, ვით სურო,

ძალუმად შემოსალტვიან, დღეს ღონემიხდილს ნიაღაგ,

800 ასე ამბობენ,

აწვიმს და ათოვს,

და მთის ქედ-ბორცვებს, მუდამ მტირალი
ცრემლებითა ჰერცავს,

და მეც დემონი მაძიებს შეგავსად.

ქ ო რ ო

ის ღმერთი იყო, ღვთის შთამოება,

805 ჩვენ მოკვდავნი ვართ და მოკვდავთ შეილნი,

მაგრამ სახელი განწირულისთვის

დიდია, თუ რომ სიკვდილ-სიცოცხლით

ღმერთების ხვედრი ბედმა არგუნა.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

სტროფი ბ.

გამ მე, დამცინით! ჩვენი მამულის

810 ღმერთთა გულისთვის, რად შეურაცხმყოფთ

ჯერ ცოცხალს, არ მკვდარს?

ჰოი ქალაქო! ჰოი ცნობილნო

მოქალაქენო! შენც დირქეს წყაროვ,

წმინდა ჭალა-ტყევ, ეტლებით განთქმულ

815 თებეს ქალაქის! თქვენ ყველას გიხმობთ

რომ დამიმოწმოთ, თუ რა კანონით,

მეგობართაგან დაუტირალი,

იმ საოცარი სამარის მიწაყრილისკენ მივდივარ.

გაიმე ბედშავს!

820 არც ცოცხალი ვარ ცოცხალთა შორის,

არც მიცვლილებში მიცვალებული.

ქ ო რ ო

გამბედაობის შენ გადალახე,

ბავშვო, საზღვარი და გართხმული ხარ

დიქეს მაღალი ტახტის წინაშე

825 და რაღაც ცოდვას ჰეიდავ მამისას.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

ანტისტროფი გ.

თქვენ ჩემს უმწვავეს ტანჯვებს შეეხეთ,

სვეკრული მამის საშინელ ცოდვას

და მთელი გვარის

საერთო ხვედრსა

830 სახელვანთა ლაბდაკილეთა.

ო, სარეცელო, შავბედითი

შეულლებისა დედისა შვილთან,

მამიჩემის და ბედქრული დედის,
სადაც თვით გავჩნდი ბედუკულმართი,
835 და დღეს წყეული მათთან მივდივარ გაუთხოვარი
თანამყოფელად.

ო, ღვიძლო ძმაო,
ბედითადქმნილო ქორწინებითა,
მოკვდი და მე მკლავ ჭერ კიდევ ცოცხალს.
ქორო

მისთვის პატივი სათნო საქმეა,
840 მაგრამ უფლება ვისაც ეკუთვნის,
არავის ჰმართებს მისი ურჩობა.
შენ კი დაგლუპა თვითნებობამა.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

დაუტირალი, უმეგობრო და უქორწინო
გზით, ჩემთვის გამზადებულით,
845 მტკიცედ მივდივარ.
აღარასოდეს არ მანახვებენ წმინდა მნათობის
თვალის სინათლეს
და ჩემს წყეულ ხევდრს საყვარელთაგან
არვინ დასტირის გლოვითა.
კრეონი

850 იცოდეთ, არვის სიკვდილის პირად,
თუ ნებას მისცემთ, არ მოსწყინდება
ზარი და გლოვა. მყის წაიყვანეთ.
ბრძანებისამებრ თაღიანს დაჭრეთ
აკალდამაში, დასტოვეთ მარტო,
855 გინდ მოჰკვდეს იქა, გინდ დაქორწინდეს.
ჩვენ ამ ქალწულთან არა გვაქს ბრალი —
ის განშორდება ამ სოფელს მხოლოდ*.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

სამარევ ჩემო, ქორწილთ ტაძარო,
ჭურლმულთ სამკვიდროვ სამარადუამო!
860 ჩემთა გარდასულთ მივესწრაფები
იმ ფერსეფონეს მკვდართა სამეფოს
უკანასკნელი ბედქრულთა შორის.
სიკვდილის უამი თუმც არ დამდგარა,
ცხოვრების საზღვარს ძალით მისულსა,

* 3. ქავთარაძის თარგმანი მოყვანილია აქამდე, თარგმანი დაასრულა პ. ბერაძემ.

- 865 გულს დამესახვის ისლა იმედი,
რომ მოსვლით მამას ვაამებ მაინც.
თქვენც ილხენთ, დედავ, ძმაო ძვირფასო!
ამ ხელთ განდანესთ ცხელარი თქვენი,
შეგიმკესთ კუბო და გიზედაშეს.
- 870 ჰე, პოლინიკევ, შენ დამარხვისთვის
რა ჯილდო მერგო დიღსანუკვარი.
რომ დამხოცოდა დედას შვილები
ან მომკვდომოდა ბედითად ქმარი —
არ გაღვიძოდი ხალხის კანონსა,
- 875 ამას რად ვამბობ, რა მაიჭულებს?
ქმარს ვიშოვიდი მოყლოულის ნაცვალს
და მისგან შვილსაც კვლავ შევიძენდი,
ხოლო დედ-მამა როს აიდს ჰგიებს,
ხომ ძმა აროდეს დაიბადება.
- 880 აი, მიტომაც დაგდე პატივი.
გუათმყოფთავის პატივის ღირსაა
კრეონმა მძიმე ბრალდება დამდო.
ძმოა, ჩემს თავზე უძვირფასესო,
ჰა, შეპყრობაღლი მივუევარ ეხლა
- 885 უქორწინებელ, ბედით დამწვარი.
არცა ქმრის მცოდნე, არცა შეითლების,
ტიალი, სულ მთლად ობლად შთენილი,
ცოცხლივ სამარეს მივეშურები.
რა წესს გარდაველ დიდთა ღმერთთა?
- 890 ვით გაუუსწორო მე იმათ თვალი?
შეელა და ხსნისთვის ვის მოვუწოდო.
თუ უღმერთოებს ღვთისმოსავობა?
და თუ ეს არის ღმერთთა წყალობა,
რომ სულ უბრალომ ესრედ ვიტანჯო,
- 895 თუ ასე შეცდენ — დე, არანაკლებ
თვით დაისაჭნენ ვით მე დავსჭილვარ.
- ქ ო რ ო
- ქარიშხლის ქროლვა მასში არ ქრება,
მძვინვარებს ისევ.
- კ რ ე ო ნ ი
- მიტომ დარაჯებს ემჯობინებათ
- 900 საქმის სრულყოფა, არ დაყოვნება.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე
ვაიმე ჩემდა, სიკვდილს მაახლებს
ეს მოწოდება.

კ რ ე ო ნ ი
ვერც გაგამხნევებ, ვერც მოგცემ იმუდს.
ალსარულდეს ხვეღრი.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

- 905 ო, თებეს მიწავ, წინაპართ სახლო,
ლმერთნო მამულის,
ჰქედავთ მივყევართ ჩემდა უნებურ.
მომხედეთ, ჰეი, მმართველნო თებეს,
მხოლოდ შთენილი მეფეთ მემკვიდრე
910 თუ რას დავითმენ ამ კაცისაგან —
ლვთის მესაობის მარად მესავი.

სტროფი ა:

- დანაე ქალსა, ცის ნათელმიხდილს,
სპილენძით ნაჭერ იმ კიდობანში
მისცეს სავანე საალალბედო
915 სამარისებურ ჩაბნელებული,
თუმცა კი იყო ცნობილ გვარისა,
ყრმა ჰყავდა ზევსის შექმნილ-შობილ.
ვერვინ აიცდენს ბედის განაჩენს,
რადგან ვერც არეს, ვერც ციუ-კოშკი

- 920 მას ვერ დაიხსნის, ვერ გადაარჩენს
ვერცა ხომალდი მტკიცედ შეკრული.
ანტისტროფი ა.

- ასე დრიანტეს ძეც ქედმაღალი
მოდრეკილ იქმნა ედონელთ მეფე.
თაგხელობისთვის ის ღიონისებ
925 დასაჯა მკაცრად — ქვებს მოამწყვდია,
კლდეში ჩასჭედა,
საცა დაეცხო იმისი ძვინვა. \
გაშინ სცნო ლმერთი, ჩაიგდო ენა
ქალთ რომ სდევნიდა, წმინდა ცეცხლს სპობდა
930 და მტრობდა მუზებს მესალამურეთ.

სტროფი ბ:

- ბოსფორის ახლოს მწვანე კლდეთ შორის
სალმიდესოსთან — თრაკელთ მსაჩეში

არესმა ნახა საშინელება:

თუ ფინეიდებს

935 თვალს როგორ თხრიდა

დედინაცვალი უსასტიკესი.

და შურისგებად ვით უწოდებდენ

ბნელ თვალთ უპენი, სისხლიან ხელით

საბეჭვლის წვერმა რომ ამოაშთო.

ანტისტროფი ბ.

940 თავბედს იწყევდენ სასომიხდილნი

შვილნი — მომსწრენი დედის ავბედის,

თუმც იყო თესლით ის უძველესი

ერქეთეს გვარის.

ღრმა გამოქვაბულს

945 გზრდიდენ ასულნი მძაფრ ბორეასი —

მერანთ უსწრაფეს ღმერთის შობილსა,

მაინც მოირებს იმ ხანდაზმულთა

ვერ დააღწიე თავი, ო, ბავშვო.

ტ ი რ ე ზ ი ა

თებეს მმართველნო, ერთ გზით მოვსულვართ

950 ორთაგან ერთი მხოლოდ მხედველი,

ბრმას გზას უჩვენებს ყრმა თვალხილული.

კ რ ე ო ნ ი

რას გვეტყვი ახალს, მოხუცო ტირეზ?

ტ ი რ ე ზ ი ა

დაგმოძღვრავ, შენ კი ენდე ჩემს ნათქვამს.

კ რ ე ო ნ ი

არ გარდავსულვარ მე შენს სიტყვასა.

ტ ი რ ე ზ ი ა

955 მიტომაც სწორად მართავდი ქალაქს.

კ რ ე ო ნ ი

არ უარგჰყოფ, ბევრი სართა მაქვს შენგან.

ტ ი რ ე ზ ი ა

კარგად დაფიქრდი — ბეწვზე ჰკიდიხარ!

კ რ ე ო ნ ი

სთქვი რაშიგან ვართ? შიშს მგვრის ეგ სიტყვა.

ტ ი რ ე ზ ი ა

მაშ გაჰყევ გზაკვალს ჩემი მისნობის.

960 სამისნო ადგილს გუდექ ჩვეულსა,

საღ ყოველ ფრთოსანს დაუდევს ბინა.

- აუტყდათ უცებ ფრინველთ ჭრიახი
 და სასიკვდილოდ ერთურთს ექვეთნენ,
 გლეჯდენ ერთმანეთს დაუზოგველად,
 965 ცუდს ასწავებდა მათი სიშმაგე.
 უმალ შემკრთალმა სამფეხს ვეძგერე
 სამსხვერპლოს ზედან ცეცხლის დაგზნებად.
 არ გავხდი ღირსი ჰელესტის ცეცხლის,
 ნაცარში მხოლოდ ქონილა წვეთდა,
 970 ბოლავდა თეძო, ნაღველა გასკდა
 და სამსხვერპლოზე მიმოეპურა.
 ქონიც თეძოსა ჩამოლვენთოდა,
 ჩაფშუტულიყო შიგ ნაღვერდალში.
 აი, ამ ბალომა მაუწყა ყველა
 975 უქმად მომლოდეს წინასწარ თქმისა.
 ეგ მე მიმიძოვის, მე ვუძღვი ერსა.
 მოსრა ქალაქი იმ შენმა რჩევამ,
 შეგინებულა სამსხვერპლონიცა,
 ფრინველთა, ძალთა უწმინდურობით
 980 ოილიპოსის ძის გვამს რომ გლეჯდენ.
 ღმერთს აღარ ესმის კაცის ვედრება,
 არც სურთ რამ მსხვერპლი, შესაწირავი.
 კეთილის მაცნე ფრინველნიც სდუმან
 მოქლულის ცხედრის სისხლით გამძლარნი.
 985 შვილო, იფიქრე ამ ჩემს ნათქვამზე.
 კაცთა ხვედრია ხშირად შეცდომა,
 მაგრამ თუ ფხიზლობს და არ ჯიუტობს,
 ჰქვა არ ღალატობს, შარს ჩავარდნილი
 ღროჟე შეცდომას კვლავ გაასწორებს.
 990 თავუხლარს, — ბრიყესა ვეტყვით სახელად.
 ნულა შეახებ ხელს მიცვალებულს.
 ყურს არ სმენია მკვდრის ახლად მოკვლა!
 მე შენდა სარგოდ მითქვამს ყოველი.
 გონიერს უყვარს კეთილი რჩევა.
 კ რ ე ო ნ ი
 995 ყველას ისარი, მოხუცო, ახლა
 ჩემდა სამიზნოდ გაუწონია.
 მკითხავსაც ერგო, ვხედავ, აქ წილი;
 ჩემიანებმაც გამყიდეს უქვე.
 ივაჭრეთ, ხვეჭეთ რამდენიც გნებავთ

- 1000 სარდეს ელექტრო — სინდელთ ოქროცა,
სულერთი არის, მას ვერ დამარხავთ,
ვერც მაშინ, თუგინდ ზეგსის არწივთა—
ლეშით წაბილწონ ზეგსის სასახლეც,
ველარ შემაკრთოს ამ ცოდვის შიშმაც,
1005 ვერც მაიძულოს დამარხვა მისი.
კაცი ვერ მოსცხებს ღვთაებას ჩირქსა.
მოკვდავი, ტირეზ, — თუნდ ბრძენიც იყოს —
თავლაფდასხმული დაიღუპება,
✓ ვინც მოგებისთვის ავს საქმეს ამჟობს.
- ტ ი რ ე ჭ ი ა
- 1010 ვაიმე, ვაი,
მიჩვენეთ კაცი სიტყვის გამგები.
კ რ ე ო ნ ი
ჰო, ამოყარე ეგ შენი სიბრძნე.
ტ ი რ ე ჭ ი ა
ჰმეტობს თუ არა სიბრძნე ქონებას ?
კ რ ე ო ნ ი
ვინ განიურნოს უგნურებისგან ?
ტ ი რ ე ჭ ი ა
- 1015 სწორედ ემაგ სენს თვით შეუპყრიხარ.
კ რ ე ო ნ ი
მისანი ხარ და აუგს ვერ გყადრებ.
ტ ი რ ე ჭ ი ა
მაინც ბრალსა მდებ ტყუილის თქმაში.
კ რ ე ო ნ ი
მისნებს, აშბობენ, უყვართო ფული.
ტ ი რ ე ჭ ი ა
ხოლო მბრძანებელთ სიხარბე სჩემობთ.
კ რ ე ო ნ ი
- 1020 კარგად დაფიქრდი, ქალაქს მე ვმართავ.
ტ ი რ ე ჭ ი ა
ქალაქის ხსნაში ხომ მეც გშველოდი ?
კ რ ე ო ნ ი
თუმც კი ბრძენი ხარ, ვნებ მაინც მოყვასთ
ტ ი რ ე ჭ ი ა
ნუ მაიძულებ ვთქვა რაც გულში მაჯვს.
კ რ ე ო ნ ი
სთქვი, მაგრამ სარფას შეუშვი ხელი.

ტ ი რ ე ზ ი ა

1025 ვგონებ სათქმელი შენც გეხებოდეს.

კ რ ე თ ნ ი

სთქვი, ჩემს გონებას ვერ მოისყიდი.

ტ ი რ ე ზ ი ა

მაშ, ჰა, ისწავლე რაც გაიგონო:

¶ მზის სწრაფ ბორბალის მობრუნებამდე

შენსა ღვიძლ ძესა, შენგან ნაშობსა,

1030 ცხედრუდ ცხედრისთვის გასუმ საზღაოდ —

იმის სანაცვლოდ, სულ უბრალოსა

ცოცხლივ სამარე რომ გაუთხარე.

ხოლო გვამს — წილსა ქვესკნელთ ღმერთების —

იქერ შებდალულ-დაუტირებელ.

1035 ის არც შენია, არც სხვა ღმერთების,

შენ კი თავს აძლევ ამდენ უფლებას.

მაგ თავსგადასულ მოძალადობას

დაგნანებენ ერინიები,

ვაის ვაიზე მოგინაცვლებენ.

1040 ვეჯვარ მოსყიდულს? შეიტყობ მალე,

ვგონებ დიდი დრო არ ჟაგჭირდება.

ქალთა და ვაუთა ზმა შესძრავს შენ სახლს,

ამდგარა შეწეე მთელი ქალაქი,

რომლის ღვიძლ შვილებს წესი აუგეს

1045 ძალთა და მხეცთა, ავთა ფრინველთა,

ბომონნიც ბილწმენებს საზარ საკურთხით.

ვით მოისარმა გულისდაშკოდი

ისარი გტორტნე გაშმაგებულად,

თავს ვერ დააღწევ მის მწვავე ტყივილს.

1050 ბალლო, ნუ ჰყოვნი, წავიდეთ სახლში.

ჭაბუკი ნახოს ჭავრის საყრელად,

ენაც იმოკლოს, ის ურჩევნია

აზრი ეცვალოს საუმჯობესოდ,

რომ პატივს სდებდეს კეთილსა რჩევას.

პ ი რ ვ ე ლ ი მ ო ხ უ ც ი

1055 მეფევ, ეს რა სთქვა თავზარდამცემი.

რაც თავი მახსოვს, რაც ეს შავი თმა

გამთეთრებია, არ მაგონდება

ქალაქისათვის ტყუილი ეთქვას.

- კ რ ე ო ნ ი
- ეს კარგად მესმის, მიტომაც ვშიშობ,
 1060 შიშით კრთის გული,
- | მიმძიმს დათმობაც, არ დათმობა კი
 უსაშინელესს მიმზადებს ხვედრსა.
- პ ი რ ვ ე ლ ი მო ხ უ ც ი
- რჩევა გჭირდება მენოიკეს ძევ.
- კ რ ე ო ნ ი
- სთქვი, შენ რას მირჩევ? სრულვყოფ ყოველსა.
- პ ი რ ვ ე ლ ი მო ხ უ ც ი
- 1065 წადი და ქალი იხსენ ქვაბთაგან
 და საფლავს მიეც ველად გდებული.
- კ რ ე ო ნ ი
- დათმობას მირჩევ? უკან დახევას?
- პ ი რ ვ ე ლ ი მო ხ უ ც ი
- რაც შეიძლება, მალე, მეუფევ!
- ✓ ლმერთნი უგუნურს ჭირს შეჰყრის სწრაფსა.
- კ რ ე ო ნ ი
- 1070 თუმც მიმძიმს ფრიად, ვცვლი ჩემს ბრძანებას,
 აუცილებელს ვერგინ აიცდეს.
- პ ი რ ვ ე ლ ი მო ხ უ ც ი
- შენ წადი თვითონ — არ გინდა სხვები.
- კ რ ე ო ნ ი
- წავალ ეხლავე, მსახურნო, მოდით,
 ვინც კი სად იყოს, წერაქვი ნახეთ,
- 1075 წადით იმ ადგილს, აგერ შორს რომ ჩანს.
- მე კი, რადგანაც ასე დავასკვენ,
 დავიხსნი იმას, ვინც თვით შევიძყარ.
 იმის შიშში გარ — კანონს არ ავსცლე,
 რაც ოდითგანვე დადგენილია.
- სტროუ ა.
- 1080 სახელმრავალო, პოი, ასულო კადმოსიანთა,
 მძიმედ მგრგვინავ ზევსის მოდგმავ,
 მოდარაჯევ იტალთ ქვეყნის.
- სტუმართმოყვარე ელევსინს ზედან,
 სადაც დემეტრე
- 1085 ბრძანებლობს მორჭმით;
 პოი, ბახუს, პოი, ბახუსო.
 თებეს — დედულეთს

- გახსოვს, ჰგიებდი
იმ ისმენოსის ნაკადულთანა,
1090 სად გველეშაპსა დაუდევს ბინა.
- ანტისტროფი ა.
- ორ ბორძალ კლდესა, სად ჩირალდანნი
ნათობენ, გჭვრეტენ მჯდომარეს.
კორიკის ნიმფა,
ბაქხელნი ქალნი
- 1095 როკვით გილხენენ.
კასტალის წყარო რომ ჩქეფს
ნისეს მთებისგან
მობრძანდი ჩვენდა,
სუროც ჰშვენის და
- 1100 ვაზითაც მდიდრობს დიადი თებე.
სტროფი ბ.
- პატივს სდებს ყოვლის უმეტეს
ის შენი დედა ელვანაკრთობი,
და ეხლა, როცა ქალაჭი ესი
ავ სენს მოუცავს,
- 1105 დაპარ ფეხი და დალახე ზღვაც, მთაც...
მოვედ პარნასით ჩვენდა განწმენდად.
- ანტისტროფი ბ.
- ცეცხლოვან ვარსკვლავთ
ლამის ლრეობის,
დიდო მეუფევ,
1110 ზევსის ღვიძლო ძევ,
მოვედ ფიადთა გარემოცვითა,
რომ მთელი ლამე
უწყვეტლად, იაქე,
შენ გადიდებდენ.
- შ უ ლ ტ ა
- 1115 შენ, ამფიონის, კადმოსის სახლო!
კაცის ცხოვრებას აღსასრულამდე
ვერცა კარგს ვეტყვით და ვერცა ავსა.
) სვე ააზავებს, იგივ სვე დასცემს
ბედით რჩეულს თუ ბედისგან ჩაგრულს./
- 1120 და ვერვინ განსჭვრეტს მომაცლის გზა-კვალს.
ხომ სვეკეთილად ვთვლიდით კრეონსა,
კადმოსის მიწა მტრისგან რომ იხსნა

და ოლქურვილი სრული უფლებით
მეფობდა მასზე შვილბედნიერი.

1125 ეხლა რას ვხედავთ? გაცუდდა უველა!
ვინც ჰქარგავს ლხინსა — ჰქარგავს სიცოცხლეს,
ის როდი ცხოვრობს — ცოცხლად მკვდარია.
'წვეტე სიმღლირე თუ ძლიერ გინდა,
თუნდ მეფეც გახდე მორჭმით მჯდომარე,

1130 მაგრამ თუ არ გაქვს სიამტკბილობა
მე კვამლის ჩრდილშიც არ გაუცვლი შენს ბედს.
ჰირველი მოხუცი
სთქვი, რა სიავეს ამცნობ ამ სახლსა?

შ უ ლ ტ ა

მკვდარია იგი ცოცხლის მიზეზით.

ჰირველი მოხუცი
ვინ მოჰკლა, მარქვი, ანდა ვინ მოჰკლეს?

შ უ ლ ტ ა

1135 ჰემონ მოიკლა. სხვის ხელით კი არ.

ჰირველი მოხუცი
საკუთარ ხელით, თუ მამისაგან?

შ უ ლ ტ ა

მამით ნაწყენი — საკუთარ ხელით.

ჰირველი მოხუცი
ჰოი, მყითხავო, რა სწორად გითქვამს!

შ უ ლ ტ ა

ეს ასე მოხდა. სხვა თქვენ იცოდეთ.

ჰირველი მოხუცი

1140 ვხედავ სასახლით ვალს ევრიდიკე,
კრეონის ცოლი. შემთხვევით მოდის
თუ შეუტყვია შვილის სვებედი?

უ ე ვ რ ი დ ი კ ე

მოქალაქენო! თქვენი ხმა მესმა
პალადის ტაძრად რა ვაპირებდი

1145 სავედრებელად ეხლახან მისვლას,
კართა ურდული ის იყო გავხსენ,
სახლით ძაბილი გახდა თავზარის.
მყის ჩავიკეცე გრძნობამიხდილი,

ჩემთა მსახურთა ძლიერ შემაჭავეს.

1150 ეს რა ხმა იყო, ეხლავ მაცნობეთ —
ჰქარგამოვლილი მზად ვარ სასმენად.

შ უ ლ ტ ა

- ო, დედოფალო, იქ ვიყავ, ყოველს
გითხრობ უცვლელად, სრული სიმართლით.
საამო რამ ვთქვა და ცრუდ ჩამთვალოთ,
- 1155 რას მარგებს, მიჭობს სიმართლე ნაღდი.
მეგზურად ვახლდი მე შენს მეუღლეს.
იმ ველს მივეღით, სად პოლინიკეს
ეგდო ცხედარი ძაღლთა ნაგლეჯი.
რა მოვილოცეთ პლუტონ, ჰექატეც,
- 1160 რისხეგა წყალობად რომ შეეცვალა,
ნაკურთხი წყალით განვბანეთ მკვდარი,
დავუდეთ ტოტებს და ცეცხლს მივეცით,
მერე დავმარხეთ მშობლიურ მიწას,
უმალ ქალწულის ქვაბს მივაშურეთ
- 1165 აიდეს სახლსა, ქვით შექმნილ საწოლს.
მოთქმა-გოდება ესმა ერთ მსახურს
ცოცხლივ დამარხულ ქალწულის სარგმლით
და მსწრაფლ აუწყა მეფე კრეონსა.
საზარ ღრიალის ხმა ესმა მისულს
- 1170 და იმ ღრიალში სრულად გარკვევით
ცხადლივ სიტყვები მან გაარჩია.
„ვაიმე ბედერულს, — წამოიძახა, —
რაღად მჭირდება ქადაგ-მრჩეველი
ვაების მზად მყოფს, შვილის ხმა მესმის.
- 1175 აბა, აჩქარდით, ნუ დააყოვნებთ,
მიღით სამარხთან, კარგად ჩახედეთ
საცა ქვაბია ჩამონგრეული.
ვისი ხმა მესმის ? ჰექმონისაა,
თუ მაცდუნებენ იქნებ ღმერთები ?“ —
- 1180 ვით ზარხდომილი ამბობდა მეფე.
რა ჩაგიხედეთ იმ ქვაბის სიღრმეს,
ცოცხლთ დამარხულ ქალწულის საფლავს,
თოკის მარყუჟზე ვხედავთ კიდულსა —
გადახვევია ქაბუკი ცხედარს;
- 1185 ტიროდა მწარედ დაგარგულ სატრფოს,
მამის ნაქმნარსა, მის ბედერულ ქორწილს.
ამის მხილველმა მამამ შეჰყვირა,
მიუხტა შვილსა მოთქმით მტირალი:
„ვაიმე ბედერულს, რა ჩაიდინე,

- 1190 კვლავ რას აპირებ? გონს მოდი, შვილო.
 აქ ამო, ჩემთან, ცრემლით გენუკვი“.
 ამღვრეულ თვალით მიჰხედა მამას
 ავალმზრალმა, არჩის მეტყველმა,
 მსწრაფლ ორლესული იძრო მახვილი
- 1195 ეძგერა მამას, მაგრამ გაქცეულს
 ველარ მიუსწრო, გაცეცხლებული
 თვითვე აეგო საკუთარ მახვილს
 და სუსტი მქლავნი მოჰქვია ქალწულს,
 თან სულთმობრძავმა ასულის ღაწვნი
- 1200 ფერდაკარგულნი შეღება სისხლით.
 მკვდარი მკვდარს ეკვრის და საქორწინო
 იგი ზემით აირს აოსრულია,
 რმის დასტურად, რომ კაცთა არ სჭირთ
 უგნურებაზე ბოროტი სენი.
- შ უ ლ ტ ა
- 1205 რას ნიშნავს ესა? წავიდა იგი
 არცა ავისა, არც კარგის მთქმელი.
- შ უ ლ ტ ა
- მიკვირს ეგ ფრიად, თან ფიქრად მომდის,
 რომ ძე ძვირფასი ქვეყნის სატირლად
 არ ეგულვება, მარტოდ იტირებს
- 1210 ის თავის სახლში მსახურ ქალებთან.
 ცნობაზედ არის, კი არ შეცდება.
- შ უ ლ ტ ა
- არ ვიცი, ვგონებ სჯობდეს დუმილსა
 მძიმის უმძიმესს ცივი ხმით მოთქმა.
- შ უ ლ ტ ა
- მალე შევიტყობ მალავს თუ არა
- 1215 გულის სიღრმეში განზრახვას რასმე
 სახლად შესული. შენ მართალი სთქვი,
 ✓ ხანგრძლივ დუმილში საფრთხეა რაღაც.
- პ ი რ ვ ე ლ ი მ ო ხ უ ც ი
- ვხედავ თვით მეფეს ჩვენენ მომავალს,
 თავის ნაქმნარის ხელთამპყრობელსა.
- კ რ ე ო ნ ი
- 1220 ვაი, უაზრო აზრთა ცდომილებანი,
 სიკვდილებრივნი.
 მკვლელიც, მოკლულიც

ნახეთ ორთავე ერთი სისხლხორცი.

საბედისწერო ბჭობავ და აზრო!

- 1225 ვაიმე, შვილო,
ჭაბუკო, უდროოდ მკვდარო!
ვაი, ვაიმე,
მკვდარი ხარ, მკვდარი,
შენით კი არა — ჩემი სიბრიყვით.

პირველი მოხუცი

- 1230 ვაი, რა გვიან მოსულხარ გონსა?

კრეონი

ვაიმე, ვაი,
ვისწავლე ეგე მე უბედურმა,
როს თავს დამატყდა ღმერთთა ვაება მძიმის უმძიმეს
და ენით უთქმელ ტანჯვის გზას მიმცა,
1235 ფეხით გამოულა, სულ მიმხადა ყოვლი სიკეთე.
ვაი, ვაიმე, უბედურ მოკვდავთ ხვედრო საზარო!

შულტა

ბედკრულო მეფევ, ჭირთა შიგან ხარ,
ერთი ხელთა გაქვს, იქ სახლში კიდევ
ხილვად ახალი გელის ვაება.

კრეონი

- 1240 კვლავ რას მიქადი ამის უარესს?

შულტა

მკვდარს უერთგულა მშობელმა დედამ.
ჭრილობით მოკვდა მეუღლე შენი.

კრეონი

ვაი,

პირქუშო სილრმევ შავის ჰადესის!

- 1245 რისთვის, რად მღუპავ?

სიავის მაცნევ,

კვლავ რას მიმზადებ, მორჩი ბარემდა!

რა უნდა უყო ამის მეტი დაღუპულ კაცსა.

ო, შვილო ჩემო, ახალს რას მეტყვი?

- 1250 ვაი, ვაიმე,

ისევ სიკვდილზე ?

მეუღლე მიჳყვა

შვილის გზასა

იმ სასიკვდინოს ?

გ უ ნ დ ი

1255 ძალგიძს თვით ნახო, მოაქვთ ცხედარი.

კ ჩ ე ო ნ ი

ვაიმე,

ორ მკვდარს ვხედავ ბედკრული,

კვლავ რა მომელის, კვლავ რა თავზარი?

ხელში მეჭირა ეხლახან შვილი,

1260 კვლავ მიცვალებულს ახალს შევცქერი,
ბედკრულო დედავ, შვილო საბრალო.

შ უ ლ ტ ა

სამსხვერპლოს წინა გდებულს, საცოდავს

მიხდია სრულად თვალთა ნათელი.

ჯერ მეგარეუს გამოიტირა,

1265 შემდეგ მეორე — ის უბედური,
შვილის მკვლელის თავს წყევის მეტყველმან.

კ რ ე ო ნ ი

ვაიმე, ვაი.

შიშით ვკანკალებ, სად არის კაცი

ორლესულ ცულით გულს არ გამიპობს

1270 მე უბედურსა —

ორმაგი სევდით გულგანგმირულსა.

შ უ ლ ტ ა

ორთავ სიკვდილის თვით ხარ მიზეზი,

ბრალი შენ დაგდო მიცვალებულმა.

კ რ ე ო ნ ი

როგორ მოიკლა თავი საბრალომ?

შ უ ლ ტ ა

1275 საკუთარ ხელით გაიბო გული,

რაკი შეიტყო მან შვილის ხვედრი.

კ რ ე ო ნ ი

ვაი, ვაიმე,

სხვა მოკვდავთაგან

ვისლა ძალელვას

1280 ამ ცოდვის ტვირთვა.

მე ხომ მკვლელი ვარ,

შე საცოდავო, —

მართალს არ ვამბობ?

ჰოი, მსახურნო,

1285 მსწრაფლ წამიყვანეთ,
მომწყვიტეთ მაღა
ქარარაობა — არყოფნის ღირსი.

ქ ო რ ო

სწორს ამბობ, თუ უშველი შენს უბედობას.
მოკლე სიავე გიჯობს ტანჯვას დაუსრულებელს.

კ რ ე ო ნ ო

1290 მოვედ, ო, მოვედ,
შენ ტკბილო ჟამო აღსასრულისა,
უკანასკნელო ჩემი ყოფნის დღევ!
მოვედ, ო, მოვედ,
რომ ვერ ვიხილო კვლავად ახალი.

ქ ო რ ო

1295 ეს ხომ წინ გიდევს, გიჯობს იფიქრო
ეხლა რაღა ქნა, როგორ მოიქცე?
კ რ ე ო ნ ო
ეს არის მხოლოდ, ამაზე ვფიქრობ.
ქ ო რ ო

ნულარას ითხოვ, ხომ იცი მოკვდავს
არა აქვს ნიჭი ბეჭისწერის განრიცებისად.

კ რ ე ო ნ ო

1300 შორს გაღამტყორცნეთ,
მომწყვიტეთ კაცი
ჰქვასგადასულო.
მე მოგვალ, შეფილო, ჩემს უნებურად,
და შენც, მეულევ.

1305 აბა, სად წავალ?

/ რაც კი მებადა,
/ გამიქრა სრულად
/ და თავს დამატყდა ჭირი უთქმელი. ✓
ქ ო რ ო

/ ყოვლის უმჯობეს გონია ჯილდო
1310 ხამს განვერიდოთ რისხვას ღმერთების,
ზვიალთა სიტყვა ძალზე ზვიადი,
საზარა დარტყმით ქვე დამხობილა
თვით იმათ თავზე
და ბოლოს ჰყუას ძლევა შთენია.